

Lord
genaamd
De groote

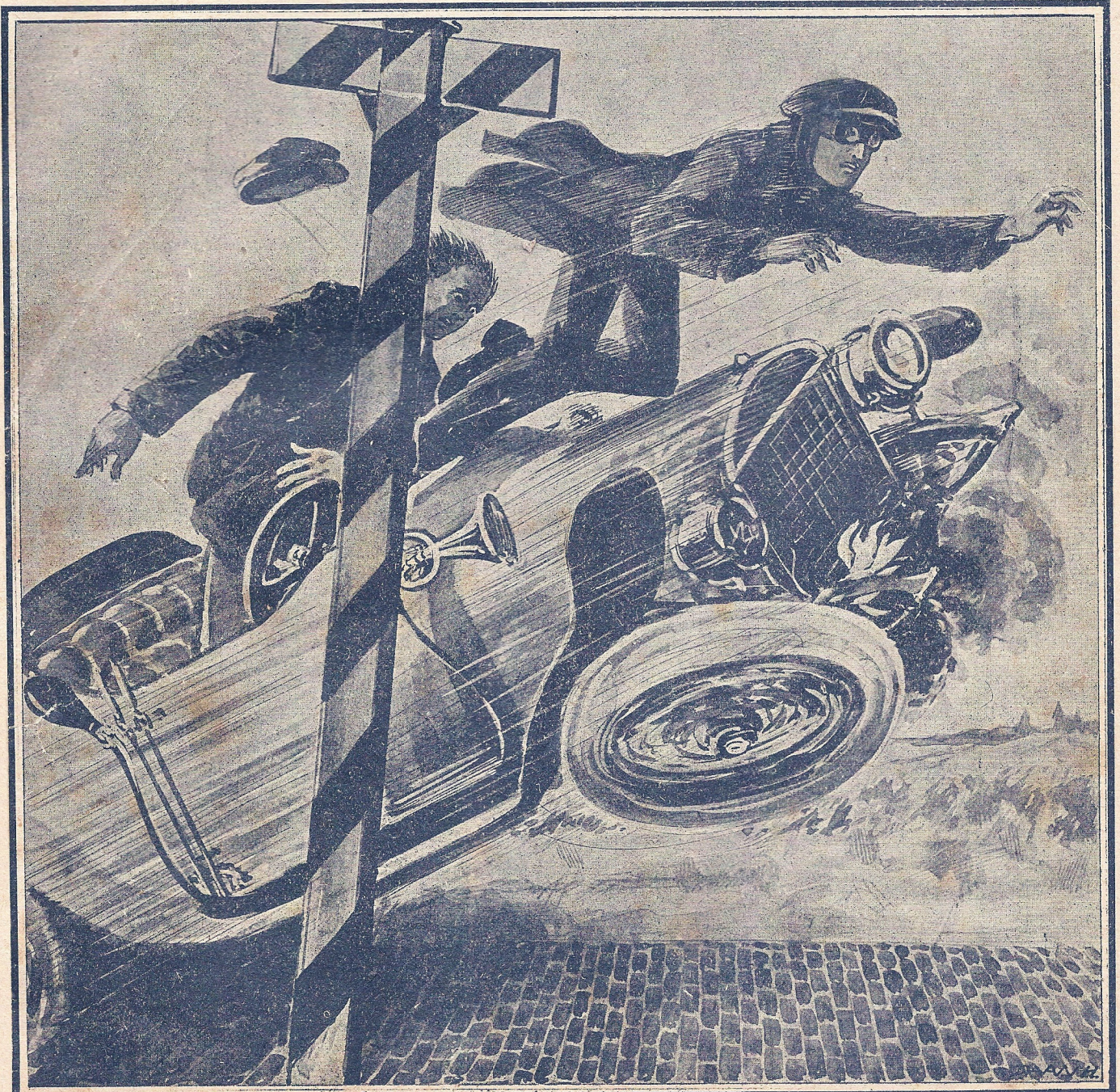

Lister
Raffles'
Onbekende.

No. 150

De Bokswedstrijd

12¹/₂ Cent
België 40 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

DE BOKSWEDSTRIJD

HOOFDSTUK I.

In den juwelierswinkel.

In een der fraaiste en grootste juwelierswinkels van Londen, de beroemde zaak van Jameson and Ruthers aan het Strand, stond op een fraaien middag in de maand Juli een rijzig man van middelbaren leeftijd voor de breede, lange toonbank, die aan weerszijden een paar vitrines droeg, achter welker fraai geslepen ruiten een reusachtig vermogen aan paarden en edelgesteenten van allerlei soort ten toon gespreid was.

De klant scheen vrij moeilijk tevreden te stellen zijn, want de elegante bediende aan de andere zijde van de toonbank had reeds een groot aantal prachtige diamanten in hun étui uitgestald, zonder dat de klant blijkbaar zijn keuze vermocht te doen.

Hij nam een voor een de prachtige juweelen in de hand, om ze dan met een onverschillig gebaar weder neer te leggen en een onderzoekenden blik op de andere sieraden te werpen.

Eindelijk zeide de winkelbediende:

— Indien Mylord slechts zoo goed wilde zijn mij het doel te zeggen waarvoor de diamanten moeten dienen, dan zal ik hem wellicht beter van dienst kunnen zijn.

— Daar heb ik volstrekt geen bezwaar tegen, mijnheer, antwoordde de klant. Het zal u wel bekend zijn, dat de wereldberoemde Fransche tooneelspeelster Sarah Bernhardt hier dezer dagen eenige gastvoorstellingen komt geven. Daar ik het talent van deze buitengewone vrouw zeer hoog schat, wil ik daarvan blijk geven door haar eenige fraaie paarden te zenden — dat is alles. Ik weet, dat zij zeer gesteld is op onberispelijke paarden.

— Wellicht kan ik u dan toch wel tevreden stellen, Mylord, zeide de winkelbediende. Wij hebben juist

dezer dagen een collectie zeer schoone paarden van de Bermuda-Eilanden toegezonden gekregen, en ik ben zeker, dat gij daaruit wel een keus zult kunnen doen. Ik moet u echter waarschuwen, dat deze juweelen nog niet gemonteerd zijn!

— Dat doet er niet toe, zeide de klant, des te beter zal ik over hun werkelijke waarde kunnen oordeelen, laat ze mij slechts even zien.

De winkelbediende keek even besluiteloos om zich heen. Twee zijner collega's waren op eenigen afstand bezig andere klanten te bedienen, en ofschoon hij den man aan de andere zijde van de toonbank kende als een der rijkste edellieden van Londen, meende hij er toch goed aan te doen de deur te openen, die met het privé-kantoor van de heeren Jameson and Ruthers in verbinding stond, van welk kantoor men den geheelen winkel gemakkelijk kon overzien.

Bovendien wist de winkelbediende zeer goed, dat er van achter een onzichtbaar kijkgat voortdurend een beampte op de klanten lette.

Daarop wendde hij zich weder tot zijn klant en zeide op onderdanigen toon:

— Ik moet de paarden uit onze safe halen, mylord, maar ik zal zoo spoedig mogelijk terugkeeren.

— Overhaast u niet, zeide deze onverschillig, ik heb allen tijd.

De bediende verwijderde zich.

De klant wierp een blik door de openstaande deur en zag dat daar vier heeren rondom een groote ronde tafel gezeten waren, die schijnbaar in zeer levendig gesprek met elkander gewikkeld waren.

De klant scheen van een buitengewoon nieuwsgierigen aard te zijn, want terwijl hij schijnbaar onverschillig de uitgestalde juweelen bekeek, schoof hij langzaam naar de deur toe, en daar hij een buitengewoon scherp

gehoor had, viel het hem niet moeilijk enkele brokstukken op te vangen van het gevoerde gesprek, dat hem blijkbaar de grootste belangstelling inboezemde.

Er verliepen ongeveer vijf minuten vóór de bediende met een klein lederen koffertje terugkeerde, dat hij met een zonderling gevormd sleuteltje opende.

Hij haalde er een twintigtal in zijdepapier gewikkelde pakjes uit, waarvan de inhoud uit zeldzaam schoone paarlen bleek te bestaan.

De trekken van den klant verhelderden onmiddellijk bij het zien van deze schoone paarlen, hij bekeek ze achtereenvolgens met groote aandacht en vestigde eindelijk zijn keus op twee prachtige paarlen.

— Laat deze beide monteeren als oorhangers, zeide hij, en zendt ze dan aan de groote tragedienne.

— Uit uw naam toch zeker, mylord? vroeg de winkelbediende.

— Dat is niet noodig, antwoordde de klant.

Hij haalde een blanco visitekaartje uit zijn zak, benevens een vulpen en schreef daarop met fraaie, krachtige hand: „Van een Engelschen bewonderaar aan de grootste Fransche tooneelspeelster”.

— Gij zendt de rekening bij mij, beval hij daarop kortaf. Gij weet mijn naam en adres?

— Natuurlijk weten wij die, mylord! riep de winkelbediende haastig uit. Lord William Aberdeen, Regentstreet 15.

— Juist, mijnheer! Gij zult de paarlen laten bezorgen op den eersten avond dat Sarah Bernhardt hier optreedt, en een uwer moet ze haar persoonlijk in haar kleedkamer gaan overhandigen.

— Het zal geschieden zooals gij verlangt, mylord!

— En ik behoef u niet nogmaals op het hart te drukken, dat gij u niet laat uithooren, maar zwijgt van wie de paarlen afkomstig zijn. Ik wensch niet, dat het aan de groote klok wordt gehangen.

Een kort krikje en de klant verliet den winkel, terwijl de bediende bijna over zijn eigen beenen struikelde in de haast waarmede hij de deur voor den schatrijken klant opende.

Deze steeg in een prachtige, lichtblauw gelakte auto, die voor de deur stilstond en die dadelijk snel wegreed.

Een kwartier later stond de fraaie wagen stil voor een prachtig huis in Regentstreet.

De man, die zooveen een klein fortuin had besteed om een beroemde vrouw anoniem een paar prachtige paarlen te kunnen schenken, steeg vlug uit en zeide tot den reusachtigen chauffeur, die achter het stuurwiel zat:

— Je kunt de auto wel stallen, Henderson, ik geloof niet dat ik haar vandaag nog noodig heb.

Daarop trad hij het hek van den kleinen voortuin binnen, schreed over het keurig onderhouden kiezelpad naar de zware eiken voordeur, opende deze en trad de villa binnen.

Dadelijk kwam hem een oude bediende met bijna spierwit haar tegemoet, die zijn hoed en wandelstok in ontvangst nam, terwijl zijn oude oogen met blijkbaar welgevalle op de krachtige, gespierde gestalte van zijn meester blikten.

— Is mijnheer Brand in de bibliotheek? vroeg deze.

— Ja, mylord, antwoordde de grijze kamerdienaar.

Lord Aberdeen knikte den ouden bediende vriendelijk toe en begaf zich met haastige schreden naar de prachtige bibliotheek, waar zijn secretaris, Charly Brand, gebukt zat over eenige lijvige boeken, blijkbaar allen volgeplakt met knipsels uit tal van groot bladen van Engeland en het vasteland.

— Wel, Charly, ik stoor je toch niet in een dringenden arbeid? vroeg zijn lordschap, terwijl hij op den secretaris toetrad en hem hartelijk de hand drukte.

— Volstrekt niet, Edward, antwoordde deze haastig. Ik heb de laatste dagen van rust gebruikt om mijn registers en kladboeken eens na te zien en bij te houden, en ik ben er zoo goed als mee klaar.

— Een vrij vervelend werkje, beste jongen!

— En wat toch gedaan moet worden, antwoordde de secretaris lachend. Jij zelf zult wel het beste weten, dat deze schijnbaar onbeduidende krantenknipsels mylord William Aberdeen, anders gezegd John Raffles, reeds menigmaal van grooten dienst zijn geweest bij zijn gevaarvolle ondernemingen, die der politie van Londen en van de meeste groote hoofdsteden in het buitenland zooveel slapelooze nachten hebben berokkend.

— Nu, beste Charly, zeide John Raffles — want inderdaad verschool deze sluwe gentleman-inbreker zich sedert jaren met het meeste succes achter de alom bekende figuur van den philanthroop Lord Aberdeen! — ik ben blijde, dat je met dit droge werk zoo goed als gereed bent, want als ik mij niet vergis staat er voor ons weer werk te wachten.

— Waarmede je wilt zeggen, dat we opnieuw op avontuur uitgaan? riep Charly Brand verbaasd uit.

— Indien ik mij tenminste niet sterk vergis.

— Maar hoe ben je plotseling op dien inval gekomen? vroeg de secretaris verwonderd. Toen je van hier vertrok, om naar den juwelierswinkel te gaan, koesterde je niet het minste plan voor een grooten slag!

— Dat is ook zoo, en het is dan ook alleen maar aan een samenloop van omstandigheden te danken, dat ik zoo plotseling tot andere gedachten ben gekomen.

— Zeg mij eerst eens of je geslaagd bent in je aankoop van de sieraden voor de groote Fransche toneel-spielster.

— Ja, maar het heeft vrij wat moeite gekost. Men had daar bij Jameson and Ruthers niet wat ik wenschte. Allerlei banale sieraden, die iedereen met geld kan dragen. Maar eindelijk heb ik dan toch twee fraaie, bijzonder heldere paarden uitgezocht.

— En nu zal ik er wel niet ver naast zijn, als ik vermoed, dat juist in dien winkel van de wereldberoemde juweliers je plannen tot een nieuwe onderneming zijn geboren?

— Je hebt het goed geraden, Charly! Inderdaad heeft het toeval mij in kennis gebracht met een handels-transactie tusschen de heeren Jameson and Ruthers en een bekende juweliersfirma te Glasgow.

— Hoe heb je dat kunnen ontdekken?

— De winkelbediende moest de paarden uit de safe halen. Hij bleef ongeveer vijf minuten weg en zette, als een voorzichtig jongmensch, dat hij blijkbaar is, vóór hij heenging de deur open van het particulier kantoor. Nu weet je, dat ik een groot gebrek heb, en dat is mijn onvergeeflijke nieuwsgierigheid. Ik schoof dus zoo dicht mogelijk naderbij en spitste mijn ooren. De heeren daarbinnen schenen druk te praten, zóo druk en levendig, dat zij er niet aan dachten hun stem te dempen, en zoo vernam ik eenige dingen welke ze veel verstandiger hadden gedaan maar liever te verzwijgen, want ik zal indiscreet genoeg zijn om er misbruik van te maken.

— Laat eens hooren, zeide Charly nieuwsgierig, terwijl hij zijn kladboek dichtklapte.

— Uit de verschillende brokstukken uit het gesprek heb ik begrepen, dat er morgen namens het Londensche Diamant-Syndicaat een groote partij ruwe diamanten naar Glasgow zal worden vervoerd, om daar getaxeerd te worden door een combinatie van juweliers, die ze vervolgens te Amsterdam wil laten slijpen, natuurlijk voor zoover zij ze aankoopt.

— Per trein of per auto?

— Voor zoover ik het heb begrepen, per auto! Ik geloof dat vier heeren, als vertegenwoordigers van het Syndicaat, de partij diamanten zullen overbrengen.

— En het uur van vertrek?

— Dat heb ik, helaas, niet kunnen uitmaken! Maar als we in aanmerking nemen, dat zij de reis natuurlijk liefst geheel en al bij daglicht willen volbrengen, en dat

men zelfs met een snelle auto minstens twaalf uren over den weg doet, kunnen we wel aannemen dat ze zeer vroeg in den ochtend zullen vertrekken. Althans, als ze de reis niet in tweeën doen, wat ook alweer zijn bezwaren met zich draagt, daar zij dan in een hotel moeten overnachten, hetgeen ook niet geheel zonder gevaar is.

— Je moet mij niet kwalijk nemen, beste Edward, maar ik vind je gegevens, om je de waarheid te zeggen, een weinig schraal!

— Ik zal de laatste zijn om dat te ontkennen, maar wat wij nu nog niet weten, kunnen wij met onze goeden speurneus wel ontdekken. Het is nauwelijks twee uur en wij hebben nog den geheelen middag voor ons.

— Ik zou je om te beginnen moeten doen opmerken, dat we het uiterlijk van de vier heeren volstrekt niet kennen.

— Daarin vergis je je, althans wat één hunner betreft, want ik heb duidelijk vernomen, dat een van de heeren, die vanmiddag zoo druk met elkander praatte, lid van het Diamant-Syndicaat is, en met de diamanten-auto medegaat. Ik geloof zelfs, dat hij als het ware de leider van de geheele onderneming is.

— En heb je je zijn uiterlijk goed in het geheugen geprent?

— Dat kun je wel denken.

— Hoe ziet hij er uit?

— Het is een klein, dik, koolzwart mannetje van omstreeks veertig jaar, wellicht iets jonger, met een vervaarlijken neus, die bijna de geheele oppervlakte van zijn gelaat in beslag neemt, en twee gitzwarte wenkbrauwen als brugbogen.

— Snor en baard?

— Neen, geheel gladgeschoren op een paar korte bakkebaardjes na. Als bijzonder kenteeken een paar heel leelijk met goud geplombeerde tanden, overdreven dikke lippen en een hoofd dat in kaalheid met een biljartbal wedijvert.

— Je hangt geen erg aantrekkelijk beeld van dien mijnheer op, zeide Charly lachend.

— Dat is niet mijn schuld, maar die van de Natuur, die hem schiep, antwoordde Raffles met komischen ernst.

— Goed, we weten dus hoe een van de vier heeren er uitziet, vervolgde Charly, en ik moet erkennen dat dit geen waardeloos steunpunt is. Maar hoe ziet de auto er uit, die zij zullen gebruiken?

— Dat weet ik niet.

— Van welk punt zullen zij vertrekken?

— Dat weet ik evenmin.

— Nu, ik geloof dat ik hier twee punten opnoem, die toch nogal van belang zijn! riep Charly uit. Wij kunnen toch bezwaarlijk midden op den straatweg op de wijze van de middeleeuwsche struikroovers op de loer gaan liggen, op hoop van zegen.

— Dat geef ik je toe, en daarom zal het zaak zijn eens op nadere inlichtingen uit te gaan.

— Kan ik je daarbij van dienst zijn?

— Welzeker! Daar, zooals ik je zeide, dat zwarte mannetje een soort aanvoerder schijnt te zijn, is het niet onmogelijk dat zijn auto gebruikt wordt om de diamanten te vervoeren. Als dat inderdaad zoo is, mogen we wel aannemen dat de drie andere heeren zich vroeg in den morgen naar hem zullen begeven en dat de reis van daar begint.

— En waar zou ik dat moeten uitvinden?

— Probeer eens of je den chauffeur te spreken kunt krijgen.

— Alles goed en wel, maar hoe heet die man?

— Dat kunnen we in den eersten den besten juwelierswinkel wel te weten komen, zeide Raffles. Ik geef voor dat ik juist hem over een of andere zaak wil spreken en beschrijf hem nauwkeurig. Het bestuur van het Diamant-Syndicaat telt niet zooveel leden, en ons heerschap heeft een zoo bijzonder uiterlijk, dat men hem onmiddellijk uit mijn beschrijving zal herkennen.

— Dat is goed bedacht! riep Charly uit. Maar zal de chauffeur mij wel willen inlichten, want zijn meester heeft hem misschien strikt stilzwijgen opgelegd.

— Maar Charly, hoe heb ik het nu met je? Stel je toch eens in hun positie! Zou jij, als je voor een paar millioen diamanten moest overbrengen, je chauffeur daarvan op de hoogte gaan stellen? Neen, integendeel, je zoudt het eenvoudig doen voorkomen alsof het een plezierreisje was, want hoe minder menschen van je plan op de hoogte zouden zijn, des te beter.

— Ik moet erkennen, dat je gelijk hebt, beaamde Charly, want alle chauffeurs zijn niet als Henderson, die al jaren in je dienst en je bovendien met lijf en ziel toegedaan is.

— Je hebt dus niets anders te doen dan er achter zien te komen, of de man inderdaad bevel heeft gekregen om de auto morgenochtend op een buitensporig vroeg uur gereed te houden. Is dat inderdaad zoo, dan kunnen wij gerust aannemen dat de diamanten met dien wagen vervoerd worden en dat de reis aanvangt bij de woning van wat wij voorloopig maar „het zwarte mannetje” zullen noemen.

HOOFDSTUK II.

Toebereidselen.

Raffles en Charly verlieten te zamen de villa, beiden zorgvuldig vermoemd.

De eerste als een joodsche diamanthandelaar, de tweede als een stalknecht.

Ze zorgden ervoor, zoover mogelijk van elkander verwijderd te loopen, daarbij zorgdragend elkander niet uit het oog te verliezen.

Raffles ging den eersten den besten juwelierswinkel in Oxfordstreet binnen en wist binnen vijf minuten wat hij weten wilde.

Het „zwarte mannetje” heette Albert Giesenheim en was niemand minder dan de president van het Londensche Diamant-Syndicaat.

Verheugd verliet Raffles den winkel en liep spoedig Charly achterna, die langzaam een dwarsstraat was ingeslenterd.

Met enkele woorden deelde hij hem het resultaat van zijn ondervraging mede.

Daarop traden zij een café binnen, bestelden iets en vroegen het adresboek, waar zij spoedig het adres van den diamanthandelaar hadden gevonden.

Hij woonde in de Cromwellstreet.

— Dat is een heel eind hier vandaan, zeide Charly op bedenkelijken toon.

— Je kunt een auto tot dicht daar in de buurt nemen.

— En wat ga jij nu doen?

— Ik keer naar de villa terug om onze plannen verder uit te werken, de tijd dringt!

— En ik?

— Wel, als je weet wat je weten wil, en ik hoop dat je er spoed achter zult zetten, dan keer je dadelijk terug om rapport uit te brengen, want als je soms met een negatief resultaat terugkeert, dan zouden we zoo spoedig mogelijk een andere richting moeten inslaan.

— Afsproken, tot straks dan!

— Tot straks!

De twee mannen verlieten het café weder, waar zij de eenige bezoekers waren geweest; Raffles sloeg den weg naar de ville in Regentstreet in, en Charly riep de eerste de beste huurauto aan en gaf den chauffeur den naam op van een straat die dicht bij Cromwellstreet gelegen was.

Na ongeveer een half uur rijdens had hij deze straat bereikt.

De auto stond stil.

Charly sprong er uit en betaalde den chauffeur.

Met de handen op den rug, als een man die met zijn vrijen tijd geen raad weet, slenterde hij Cromwellstreet in.

Toen hij het huis van den diamanthandelaar naderde, begon hij nauwkeurig op zijn omgeving acht te slaan.

Het toeval was hem dienstig.

Vlak naast het prachtige huis van Albert Giesenheim bevond zich aan de eene zijde de ruime stal en aan de andere de auto-garage.

De deuren van deze laatste stonden wijd open, en Charly kon zien hoe een chauffeur bezig was een groote grijze auto op te poetsen.

Het gezicht van den chauffeur stond vrij knorrig.

Charly trad naderbij en leunde tegen den deurpost, terwijl hij schijnbaar vol aandacht naar den arbeid keek, dien de chauffeur verrichtte.

Na eenige oogeblikken keek deze op en vroeg brommend:

— Sta je daar al lang? Wat moet je hier?

— Ik sta hier een minuut of vijf en ik moet hier niets! antwoordde Charly kalm. Maar voor iemand die niets om handen heeft, is het altijd een aardig gezicht als hij een ander zoo hard ziet ploeteren. Ik heb niks om handen, weet je.

— Zoo, antwoordde de chauffeur onverschillig.

— Ja, daar stel jij weinig belang in, maar voor mij is het een zaak van gewicht. Ik loop al twee weken zonder werk. Kan je meester mij niet gebruiken als koetsier, of als palfrenier? Ik kan heel goed met paarden omgaan en ik heb beste getuigschriften.

— Neen, man, bromde de chauffeur, terwijl hij de wielen van de auto met een kleine tuinslang schoonspoot. Mijn heer houdt geen rijtuigen.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, maar dat vind ik eigenlijk een schandaal voor zulk een rijk heer. Maar kan ik jou dan niet wat helpen voor een paar pence. Dan kan ik mij tenminste een boterham koopen, zie je.

De chauffeur keek den vrager even aan en nam hem van het hoofd tot de voeten op.

Toen zeide hij, nadat zijn onderzoek blijkbaar gunstig was uitgevallen:

— Als je me voor een halve shilling wilt helpen om den wagen schoon te maken, kom dan maar binnen, want mijn armen vallen mij aanstonds van het lijf!

Charly trad snel binnen en gooide zijn jas uit.

Hij spuwde eens flink in zijn handen en maakte zich gereed dadelijk aan het werk te gaan.

— Dat is een mooie wagen, zeide hij, terwijl hij de auto vol bewondering bekeek. Die loopt zeker wel zestig kilometer per uur!

De chauffeur barstte in lachen uit en zeide:

— Jij hebt bepaald meer verstand van paarden dan van auto's, vriendje. Dat wagentje loopt tachtig kilometer even gemakkelijk als ik van hier naar den overkant.

Charly sloeg zijn handen van verbazing in elkaar.

— Dat is me een snelheid! riep hij uit. Maar wie zou hier nou in Londen zoo hard durven rijden.

— In Londen zal ik het ook wel uit mijn hart laten, zeide de man, want daar letten de politie-agenten te veel op je. Maar als ik morgen buiten op den weg ben.... Nou ja, dat zijn zaken die jou niet aangaan, vervolgde hij op brommenden toon.

Charly deed alsof hij van dien laatsten zin niets gehoord had, maar ging ijverig door met het oppoetsen van de prachtige auto.

De twee mannen werkten nog bijna een half uur flink door en toen blonk en schitterde de auto dat het den lust was.

Het koetswerk glom als een spiegel en het koperen beslag fonkelde alsof het van goud was.

— Ziezoo, zeide de chauffeur tevreden, nu kunnen wij er desnoods de reis om de wereld mee maken.

— Je moet zeker je meester met dien wagen naar het hof brengen, zeide Charly lachend, dat hij er zoo prachtig moet uitzien.

— Neen, vandaag raak ik hem niet meer aan, zeide de chauffeur. Help mij eens even dat groote laken erover uitspreiden, dan is hij morgen nog even mooi.

— Weet je wat ik nou wel zou willen? vroeg Charly, terwijl hij zich gereedmaakte om de garage weder te verlaten.

— Nou, zeg eens op?

— Een ritje met dien wagen meemaken als je meester hem gebruikt.

— Dan zou je morgenochtend om vier uur bij de hand moeten zijn, antwoordde de chauffeur lachend, want dan gaan we er vandoor.

— Wat een tijd! riep Charly hoofdschuddend uit. Nu, het is waar, dat de ochtenduren altijd het mooïst zijn voor een auto-ritje. Maar dan zul jij wel al vroeg naar bed moeten gaan.

— Ik kruip er om negen uur in, bromde de chauffeur, terwijl zijn gezicht weer een booze uitdrukking verkreeg, want ik heb een drommels langen rit voor den boeg. Nu, kameraad, hier heb je je halve shilling en je

wordt wel bedankt, je hebt je handen flink uit de mouwen gestoken.

— Nee, als er hier bedankt moet worden, dan moet ik het doen, zeide Charly, terwijl hij het geldstuk in zijn zak liet glijden. Ik zal er gauw een maaltijd voor gaan koopen. Goeden dag en plezierige reis!

Charly slenterde de garage weder uit en verwijderde zich langzaam.

Toen hij de eerste de beste dwarsstraat bereikte, liep hij die in en riep de eerste huurauto aan die hem voorbijreed.

Twintig minuten later bevond hij zich weder in de villa in Regentstreet, waar hij Raffles in de bibliotheek aantrof.

Deze keek op van een groote kaart van Engeland, die hij bestudeerde, en stak zijn vriend hartelijk de hand toe.

— Ik behoef maar naar je gelaat te zien, om te weten dat je onderneming ten volle gelukt is! riep hij vroolijk uit. Het glanst van plezier.

— Je hebt goed geraden, Edward! riep Charly uit. Alles is uitstekend gegaan.

— Dus je hebt den chauffeur van Giesenheim te spreken gekregen?

— Ja, de man was aan het werk en bezig met het schoonmaken van een prachtige groote auto. Ik bood aan hem te helpen en de man nam mij direct in dienst, want hij scheen liever lui dan moe te zijn, en binnen vijf minuten wist ik wat ik wilde weten.

— En dat is?

— Dat hij zijn meester morgenochtend op een uur, dat tusschen drie en vijf moet liggen, maar waarnaar ik natuurlijk niet nadrukkelijk durfde vragen, naar een ver afgelegene plaats moet rijden. Hij zeide, dat hij een zeer langen rit voor den boeg had en dus zijn nachtrust wel behoefde.

— Het kon niet mooier! Dan wordt ons heel wat werk bespaard!

— Maar die auto loopt tachtig kilometer, zeide de chauffeur!

— Dat beteekent niets, zeide Raffles, dan zullen wij een van de onzen nemen, die desnoods honderd kan loopen. Wij hebben er genoeg.

— Maar je houdt er toch zeker rekening mee, dat wij onze auto onderweg wel eens in den steek zouden moeten laten, dat is ons al eens meer overkomen, zooals je weet.

— Natuurlijk reken ik daar op. Ik zorg er wel voor, dat er aan de auto's die ik gebruik voor dergelijke

ondernemingen, en die altijd van een heel bekend merk zijn, geen enkel kenteeken is te zien. Noch een nummer, noch een letter. En als ik die eraan laat zitten, dan bevestig ik ze toch altijd zóó, dat ik ze in enkele seconden kan losmaken en in mijn zak steken als er gevaar dreigt en wij den wagen in den steek moeten laten. Maar ik hoop, dat dat nu niet het geval zal zijn!

— Ik zie, dat je de kaart bestudeert? vroeg Charly, terwijl hij op de tafel wees.

— O, dat is meer om mij bezig te houden, want ten eerste ken ik haar bijna uit het hoofd en ten tweede volgen wij de auto met de diamanten toch van Londen af, zoodat het er feitelijk volstrekt niets op aan komt welken weg zij nemen.

— Hoever schat je den afstand van Londen tot Leeds?

— In vogelvlucht ongeveer zeshonderd kilometer. Maar langs den straatweg gemeten wel bijna achthonderd.

— En waar denk je dat onze kleine operatie het best zou kunnen worden uitgevoerd?

— Daar heb ik juist over nagedacht. Ik ben van oordeel, dat we verstandig zullen doen niet zoo ver van Londen handelend op te treden, want hoe eerder we in de hoofdstad terug zijn, hoe beter het is.

— We moesten, dunkt mij, een eenzame plaats kiezen.

— Ja, en dat is juist niet zoo heel gemakkelijk, antwoordde Raffles. Natuurlijk moeten wij er voor zorgen, dat de heeren van het Diamant-Syndicaat niet te dicht bij een plaats zijn vanwaar zij naar Scotland Yard kunnen telefoneeren. Anders loopen wij kans, dat ons de terugweg wordt afgesneden.

— Maar we zouden hen onschadelijk kunnen maken. Dat wil zeggen, hen aan een boom of aan de auto kunnen vastbinden.

— Dat ben ik ook wel degelijk van plan! riep Raffles uit. Maar zelfs al doen we dat, dan zal er toch nauwelijks een half uur verlopen of er komt een boer, een arbeider, of een andere voorbijganger op die plek. Kortom, het zal geraden zijn het punt van den overval op een weinig bezocht gedeelte van den weg te kiezen. En ik meen, dat wij dat zullen vinden in de buurt van Luton, waar de dorpen zeer ver uit elkaar liggen en waar de weg door een vrij uitgestrekt bosch loopt.

— Nemen wij Henderson mee?

— Neen, ditmaal niet, omdat ik geloof dat de zaak meer kans van slagen heeft als wij haar slechts met z'n beiden ondernemen.

— Zullen wij ons wapenen?

— Ja, maar meer ter bedreiging dan wel om van onze revolvers gebruik te maken. Je weet wel, dat ik niet van gewelddadigheid houd, als het maar eenigszins te vermijden is.

— En heb je al een plan uitgewerkt van den overval zelf?

— Dat lijkt mij heel eenvoudig, zeide Raffles. Wij rijden den wagen eenvoudig achterop, zorgdragende, niet door onze snelheid op te vallen, halen hem dan onverhoeds in op het eenzame gedeelte van den weg, zetten de auto dwars over den straatweg — en de rest is voor twee mannen als wij kinderwerk.

— Maar zij konden wel eens gewapend zijn en zich willen verweren!

— Dan zou de zaak wel eens een leelijke wending kunnen nemen, zeide Raffles met gesmoorde stem. Want het spreekt vanzelf, dat ik niet straffeloos mijn hoofd als kogelvanger zal laten gebruiken. Het is dus zaak, dat wij snel en beslist handelen, vóór er van yezet sprake kan zijn. Ik reken op jouw bekende handigheid in het aanleggen van eenige paren sterke handboeien.

— Maar als zij schreeuwen?

— Ik heb wel eens opgemerkt, dat iemand die wordt overvallen en den loop van een revolver vlak voor zijn oogen ziet, het allerlaatst aan schreeuwen denkt, zeide Raffles kalm. Het is een gemakkelijk verklaarbaar psychologisch verschijnsel. Maar mochten de heeren niettemin aanstalten maken om harder te praten dan voor onze veiligheid dienstig is, dan zullen een paar goed aangebrachte kinstooten wel voldoende zijn om deze neigingen den kop in te drukken.

— Nu, dan blijft er dus niets anders over, dan aanstonds een glas te ledigen op den goeden afloop van deze onderneming! zeide Charly lachend.

— Niets anders, beaamde Raffles, en ik geloof dat wij nog maar zelden zoo weinig moeite hebben gehad bij het voorbereiden van een plan, dat ons toch wellicht een half millioen pond in den schoot kan werpen.

— Aan wie behooren de diamanten eigenlijk? vroeg Charly.

— Eigenlijk laat het mij volmaakt onverschillig, aan wien zij behooren, zeide Raffles op koelen toon, maar zij behooren aan het Londensche Ruwsyndicaat en dat heeft er zoo verbazend veel, dat het er gerust wel eenige kan missen. Al die overdaad prikkelt maar tot nuttelooze weelde en ik ben haast verplicht die te bestrijden waar ik haar aantref.

HOOFDSTUK III.

De strijd om de Diamanten.

Raffles en Charly, die den vorigen avond zeer tijdig ter ruste waren gegaan, stonden den volgenden ochtend reeds op, toen de zon nog nauwelijks boven den kim stond.

Zij kleedden zich haastig aan en gaven zich het uiterlijk van twee rijke Amerikanen, die voor hun plezier een toer door Engeland en over het vasteland maakten.

Terwijl zij zich vermomden vroeg Charly:

— Zouden wij geen tweede vermomming met ons medenemen?

— Zeker zullen wij dat doen, zeide Raffles. Want men kan nooit weten wat ons passeert. Hoe vaak reeds hebben wij aan een gelukkige verkleeding ons behoud te danken gehad! Hier in dit kleine valiesje zit het noodige om ons des noods als arbeiders of als treinbeambten te kunnen vermommen, dat zal in ieder geval wel voldoende zijn.

Zij staken ieder een paar geladen revolvers bij zich en traden daarop de eetzaal binnen, waar Raffles met de bekwaamheid en vlugheid van een volleerd kok, bijgestaan door Charly, een eenvoudig maar krachtig ontbijt gereedmaakte.

Want het spreekt vanzelf, dat Raffles er geen oogeblik aan gedacht had den grijzen dienaar van zijn plannen op de hoogte te brengen, of te dwingen op zulk een ontijdig uur op te staan.

Evenmin had hij Henderson willen waarschuwen, omdat hij wist dat hij den braven chauffeur groot leed zou berokkenen, door hem niet op zijn gewaagden tocht mede te nemen.

Zoodra zij ontbeten hadden schreef Raffles een kort briefje, dat hij aan Gaston adresseerde, en legde dat op een duidelijk zichtbare plaats op het groote buffet.

Daarop begaven de beide vrienden zich door het park naar de auto-garage en haalden een van de sterkste renwagens uit de groote loods, waar een dozijn auto's gestald stonden.

— Het verwondert mij, dat Henderson niet wakker wordt, zeide Charly. Hij slaapt hier immers boven?

— Dat is zoo verwonderlijk niet, zeide Raffles. Ik heb gisteravond eigenhandig de electriche installatie buiten werking gesteld, die de deuren van de loods met zijn schel in de slaapkamer verbindt. En bovendien is

de brave kerel vannacht laat naar bed gegaan, daar ik hem verlof had gegeven naar een voorstelling in het Alhambra te gaan.

— Hij zal natuurlijk wel vreemd opkijken, als hij de auto mist, maar het briefje aan Gaston zal hem dadelijk geruststellen.

Charly had intusschen den grooten benzinehouder van den renwagen boordevol gevuld.

De banden werden met de grootste zorg nagekeken en de motor nog eens onderzocht.

— Er zal wel niets aan ontbreken? vroeg Raffles.

— Nicts, alles is zoo goed in orde alsof de wagen zoo van de fabriek kwam.

— Dat wist ik wel! Henderson zorgt als een ware vader voor de auto's.

De twee vrienden sloten nu de deuren van de garage weder en duwden de auto met hun sterke schouders tot bij de poort in den parkmuur, die uitsluitend diende als oprit voor de automobielen.

Raffles opende de poort en even later reed de auto weg, bestuurd door de vaste hand van Charly Brand.

— Nu is het natuurlijk zaak, zeide Raffles, terwijl zij in den heerlijken ochtend door de nog geheel verlaten straten van Londen reden, dat Giesenheim en zijn mannen ons zoo weinig mogelijk zien en ook hooren! Als we een paar uur verder waren, zou het in Londen al vrij druk zijn, maar nu is het nog zoo stil, dat men het geronk van onze auto op een afstand van een halven kilometer zal kunnen hooren. Het is een geluk dat zij, om den straatweg naar Luton te bereiken, slechts één weg door Londen kunnen volgen, als zij tenminste geen grooten omweg willen maken. Rijdt dus maar naar het begin van Cromwellstreet en laat de auto stoppen even voorbij den hoek van het park, zoodat ze ons niet kunnen zien wanneer zij wegrijden.

— Het is te hopen, dat het niet te lang zal duren, anders kon de politie wel eens achterdocht krijgen, als wij daar geruimen tijd stilstaan.

— Lieve hemel, we zien er toch niet uit als boeven, Charly?! riep Raffles op gemaakt verontwaardigden toon uit. Jij hebt bepaald het uiterlijk van een Amerikaanschen varkenshandelaar, en ik gelijk, dunkt mij, sprekend op den krantenkoning Hearst. Als de agenten ons zien, zullen ze eenvoudig denken dat we een paar excentricke snuiters zijn, en dat is alles. En desnoods kan één van ons wat met de auto op en neer rijden, terwijl de andere op de loer gaat staan.

— Goed, dat blijft afgesproken.

Het was nu drie uur en reeds kwamen de gewaande

Amerikaansche toeristen hier en daar kleine groepjes arbeiders tegen, die zich naar hun karwei begaven.

Een half uur later bereikten zij den ingang van Cromwellstreet.

— Is het huis van Giesenheim hier ver vandaan? vroeg Raffles.

— Tien minuten loopen! Kijk, je kunt het van hier juist zien, met een beetje goeden wil. Het is dat groote gebouw in zandsteen opgetrokken, met dat torentje op het dak en dien vooruitspringenden gevel!

— Nu, sla dan maar dien hoek daar om, want ik bedenk daar dat het niet onmogelijk is, dat de drie andere heeren die medegaan, per auto naar het huis van Giesenheim worden gebracht. En als die ons hier zoo zonderling op en neer zien kruisen, zouden ze wel eens achterdocht kunnen vatten.

Plotseling greep hij Charly bij den arm, juist toen deze de auto weder in beweging wilde zetten, en wees in de verte naar een voorwerp dat zich snel voortbewoog.

— Daar komt juist een auto uit een zijstraat schieten en rijdt naar het huis van den diamanthandelaar! riep hij uit.

Inderdaad reed een huurauto op grooten afstand voor hen uit, in de richting van het groote zandsteenen gebouw.

— En maak nu maar vlug, dat je in een zijstraat komt, beval Raffles, anders kon dat heerschap ons bij het uitstappen wel eens te zien krijgen.

Charly haalde den gangwissel over en de auto schoot snel als een bruinvisch, als het ware met een sprong in de zijstraat, waar zij stilstond naast het hek van een klein park, dat zich daar ter plaatse uitstreckte.

Raffles stapte uit.

— Jij blijft hier achter het stuurwiel zitten, maar je let goed op of je soms auto's hoort aankomen, want dan is het zaak je uit de voeten te maken en een tegenovergestelde richting in te slaan. Ik ga in dien tijd eens opnemen wat er in de Cromwellstreet voorvalt.

Raffles knikte Charly nog eens toe en verwijderde zich met groote stappen.

Charly zag hem den hoek van de Cromwellstreet omslaan en begon toen nauwkeurig op de omgeving acht te slaan.

In dien tusschentijd was eenmaal snel een huurauto dwars voorbij den renwagen gereden, vóór dat Charly nog den tijd had gehad zijn auto te laten keeren.

Maar gelukkig scheen de chauffeur van de huurauto volstrekt geen acht te hebben geslagen, daar hij aan

zijn oog onttrokken was geweest door het dichte geboomte van het park.

Onder het snel voorbijrijden van de huurauto meende Charly gezien te hebben, dat de man die in den wagen zat, met de handen over zijn dikken buik gevouwen en zijn hoed op den schoot, rustig sluimerde.

Nauwelijks was deze auto goed en wel verdwenen, of Raffles kwam snel den hoek weder om en ijelde op den renwagen toe.

— Je hebt zeker die huurauto zien voorbijrijden? vroeg hij haastig.

— Ja, dat heb ik, maar de chauffeur heeft me niet gezien, daarvoor reed hij veel te snel.

— En de heer die er inzat sliep, als ik me niet vergis, zeide Raffles.

— Waar stond jij dan? vroeg Charly.

— Ik was in een breed, diep voetspoor gaan staan, zoodra ik het geraas van de naderende huurauto hoorde. Een kwartier te voren was er uit een andere richting nog een aangekomen, zoodat nu het waardig gezelschap geheel voltallig is.

— Hoe laat is het nu?

— Tien minuten voor vieren!

— Dan zal de tocht wel over tien minuten beginnen, want de chauffeur van Giesenheim noemde dat uur.

Raffles was naast Charly gaan zitten.

— Rijdt een beetje op, zeide hij, dan kunnen wij van hier misschien het geraas van hun auto wel hooren. Je hebt immers gezegd, dat het een wagen was die tachtig kilometer moet halen?

— Ja, het was een groot bakbeest van zeker zestig paardekracht.

— Nu, die maakt wel zooveel leven in deze deftige stille buurt, waar nog geen sterveling op straat te zien is, dat wij het hier wel hooren.

Het is nog zoo doodstil in de wereldstad, dat we het getjilp van de musschen in het park hier kunnen hooren, en dat is over eenige uren zelfs in deze betrekkelijk stille wijk een onmogelijkheid.

Tien minuten verstreken, zonder dat de vrienden een woord wisselden.

Hun ooren waren op het minste geluid gespits.

Precies om vier uur stootten zij elkander tegelijkertijd aan.

Hun scherp gehoor had in de verte het geronk van een machtigen motor vernomen.

— Daar gaan zij! riep Raffles uit. Het eerste bedrijf van de comedie is begonnen. Vooruit Charly, rijdt nog

eenige meters verder, zoodat we de Cromwellstreet kunnen inzien.

Charly liet de renwagen eenige meters vooruit rijden, zoodat de twee mannen, door zich voorover te bukken, juist langs de huizenrij de straat konden inzien.

In de verte, omhuld door een wolk benzinedamp, verwijderde zich een groote grijze auto.

— We kunnen er zonder gevaar achteraan rijden, Edward, zeide Charly, want ik heb gisteren, toen ik bij het schoonmaken hielp, hun auto eens goed bekeken — zij heeft geen achterraut!

— Dat is een gunstige omstandigheid! riep Raffles uit. Zij hadden misschien niets beters dan dezen wagen, maar het is niet verstandig om een auto zonder achterraut te gebruiken, als men een kapitaal aan diamanten vervoert. En nu voorwaarts!

Charly bracht opnieuw den renwagen in beweging.

De auto, aangedreven door den machtigen motor, snelde de Cromwellstreet door.

Deze straat is zeer lang en de beide mannen konden de grijze auto als een bewegelijk puntje in de verte volgen.

Plotseling was zij als bij tooverslag verdwenen.

— Rijdt nu maar wat harder, Charly, zij zijn de Victoriastreet ingereeden, zei Raffles.

Met sneltreinvaart vloog de auto de breede straat af. Wel hieven eenige politie-agenten dreigend de hand op, maar Charly hield zich wijselijk alsof hij niets zag en reed in dezelfde woeste vaart verder.

Toen zij de Victoriastreet op hun beurt insnelden, kregen zij de grijze auto weder in het gezicht.

Zoo duurde de rit door Londen voort.

Nu eens hielden zij de grijze auto geruimen tijd achtereen in het oog, dan weer schenen zij haar spoor bijster, om het tien minuten later weder terug te vinden.

Zoo bereikten zij de grens van de stad.

Een breede, prachtige straatweg strekte zich voor hen uit.

Ongeveer vijfhonderd meter voor hen reed de grijze auto in snelle vaart over den uitstekend onderhouden weg.

De zon stond reeds famelijk hoog aan den hemel en zij kwamen nu en dan eenige arbeiders tegen, die in de kleine omringende plaatsjes woonden en zich te voet naar hun werk in de hoofdstad begaven.

— Hoever is het ongeveer tot Luton? vroeg Charly, terwijl hij den gang van de auto zoo nauwkeurig mogelijk regelde naar dien van den grijzen wagen vóór hen.

— Ongeveer honderd kilometer.

— En de affaire moet beëindigd zijn voor we dat stadje bereiken?

— O, neen, niet daarvoor, maar daarna, antwoordde Raffles. Ongeveer tien minuten voorbij Luton moeten wij het maar wagen. Daar is het de stilste plek.

— Zoodat alles over anderhalf uur afgelopen moet zijn!

— Tenminste als alles goed gaat!

Geruimen tijd duurde de tocht voort, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Met buitengewone behendigheid stuurde Charly de auto zoodanig, dat de afstand tusschen de beide wagens niet minder, maar ook nooit meer dan vijfhonderd meter bedroeg.

Als de weg een bocht maakte, verloor hij de grijze auto uit het gezicht, maar op de rechte einden kon hij haar duidelijk waarnemen.

Ongeveer een uur later hadden zij het schilderachtige stadje Luton bereikt, waar zij over de hobbelige keien en door de nauwe kronkelende straten hun vaart aanzienlijk moesten matigen.

Terwijl Charly de auto door het stadje heenstuurde, had Raffles reeds eenige malen een blik geworpen op de helkleurige aanplakbiljetten, die op verschillende plekken op schuttingen en muren waren aangeplakt.

Even voor zij het plaatsje weder zouden uitrijden, legde Raffles zijn hand op den arm van Charly Brand en zeide:

— Houdt eens even stil! Ik wilde wel eens goed lezen wat daar op die aanplakbiljetten staat, waarvan de kleur een stier razend zou maken. Je kunt het tijdverlies aanstonds gemakkelijk weder inhalen.

De auto stond juist voor een dier groote, helrood gekleurde biljetten stil.

Met luide stem las Raffles voor:

— Groote bokswedstrijd om een beurs van vijfhonderd pond. Jimmy Welsh tegen Harry Lewis.

De wedstrijd heeft plaats in het groote gemeentelijke turngebouw.

Er zullen tien ronden gebokst worden, ieder van twee minuten

De wedstrijd heeft plaats onder de bepalingen van den Internationalen Boksbond.

Als scheidsrechter treedt op Henry Brown.

Aanvang precies te één uur.

— Wel, wel, zeide Raffles, nadat hij deze aankondiging gelezen had, het is jammer dat wij geen gelegenheid hebben dezen wedstrijd bij te wonen. Welsh en Lewis zijn allebei geduchte knapen, ofschoon de eerste

veel meer bekendheid geniet dan de tweede. Voor zover ik weet, heeft Lewis nog nooit in Londen geworsteld. Hij is; geloof ik, juist dezer dagen uit Amerika hier aangekomen.

— Ja, ik had het ook graag eens willen zien, zeide Charly. Maar daar zal nu wel weinig gelegenheid toe zijn! Zal ik doorrijden?

— Ga je gang maar, en laat den wagen nu maar vlug loopen, want over twintig minuten moet de slag geslagen worden.

De renwagen stormde opnieuw vooruit en spoedig hadden de twee vrienden het stadje Luton achter zich gelaten.

Binnen vijf minuten kregen zij de grijze auto weder in het gezicht.

Aan den gezichteinder teekende zich de donkere massa van een groot bosch af.

— Zie je dat woud daar? vroeg Raffles, terwijl hij voor zich uit wees.

Charly knikte.

— Daar moet het gebeuren, maar denk er aan, dat wij met de vaart die wij nu loopen, in tien minuten door het bosch heen zijn.

— Ik zal er aan denken, antwoordde Charly eenvoudig.

Hij haalde den gangwissel over en de renwagen vloog in duizelingwekkende vaart over den weg, waar slechts zeer weinig voorbijgangers zich vertoonden.

Steeds meer naderde het snelle voertuig de grijze auto, welke de kostbare diamanten vervoerde.

Binnen een kwartier was de afstand tusschen de beide wagens nauwelijks tien meter.

De chauffeur van de grijze auto scheen het geraas van de motor achter hem wel te hebben gehoord, maar óf hij schonk er geen aandacht aan, óf hij achtte dit feit volstrekt onbelangrijk.

Maar de mannen, die in de grijze auto zaten, schenen er anders over te denken.

Een paar malen hadden Raffles en Charly gezien, hoe een gelaat dat er niet bepaald gerustgesteld uitzag, door het portierraampje kwam kijken, om te zien wat die snelle kleine renwagen te beteekenen had.

Weer verstreken vijf minuten.

Beide wagens hadden den ingang van het bosch bereikt.

Raffles haalde zijn revolver uit zijn zak en stootte Charly aan, terwijl hij hem een veelbeteekenenden blik toewierp.

Op hetzelfde oogenblik stormde de renwagen de

grijze auto voorbij en Raffles ving in het voorbijgaan een tamelijk ontstelden blik van de vier reizigers op.

Zoodra de renwagen de achtervolgde auto was voorbijgereden, stuurde Charly hem met groote behendigheid geleidelijk schuin over den weg, zoodat de chauffeur van de grijze auto wel genoodzaakt was, wilde hij een aanrijding voorkomen, zijn vaart aanzienlijk te minderen.

Charly deed dadelijk hetzelfde.

En ten slotte stonden beide auto's onbewegeijk stil — de renwagen dwars over den weg, vlak vóór de wielen van de grijze auto.

Niemand was in de buurt te zien.

Bliksemsnel sprongen Raffles en Charly van hun zetels en ijlden ieder op een portier van de grijze auto toe, die zij openrukten, terwijl zij den vier inzittenden hun revolver vóórhielden.

— Geen beweging en geen geluid, mijnheeren, zeide Raffles kalm, want ik zou tot mijn spijt genoodzaakt zijn van dit wapen gebruik te maken. Weest zoo goed uw handen omhoog te steken.

Sidderend staken de vier vertegenwoordigers van het Diamant-Syndicaat de handen omhoog.

Eén hunner had getracht een revolver te voorschijn te halen, maar aan Raffles was geen enkele beweging ontgaan en nauwelijks had hij het wapen gezien, of het viel kletterend op de straatsteenen.

— Boei de heeren, Charly, beval hij, snel!

Eenige seconden later waren de polsen van de vier doodelijk verschrikte heeren door sterke stalen boeien omklemd.

— En nu zal ik tot mijn spijt verplicht zijn, even den inhoud van uw keurig kistje te onderzoeken, zeide Raffles.

Hij nam een met groen marokijnleder bekleed kistje van den vloer van de auto en had het in een handomdraaien met behulp van een zijner loopers geopend.

Het bevatte een groot aantal pakjes in zijdepapier gewikkeld en Raffles had zich spoedig overtuigd, dat zij allen een of meer fraai geslepen diamanten bevatten.

Hij liet de pakjes snel in zijn zak glijden en zeide tot Charly:

— Snijdt de banden stuk!

Charly haalde zijn mes te voorschijn en sneed vliegensvlug de vier banden van de auto door, die met een luiden knal den geest gaven.

— En nu zal ik u moeten vastbinden, mijnheeren, hoezeer het mij ook spijt, zeide Raffles. Weest zoo goed uit te stappen, en rug tegen rug te gaan staan. Charly,

houdt de heeren met je revolver in bedwang. En vlug wat, want wij hebben niet veel tijd te verliezen.

Hij haalde een lang, sterk touw te voorschijn, sneed het doormidden en bond de vier rampzalige diamant-handelaars twee aan twee ruggelings zóó stevig met de armen aan elkander, dat zij geen vin konden verroeren, waarna hij ieder een prop in den mond duwde, om hen het schreeuwen te beletten.

— Zie zoo, mijnheeren, zeide hij, terwijl hij beleefden hoed afnam, het spijt mij dat ik u dit kleine ongerief moest aandoen, maar het ging niet anders. Over een half uur zult gij waarschijnlijk wel bevrijd worden door een of ander goedertieren voorbijganger. En nu vlug naar de auto en rechtsomkeert gemaakt! riep hij tot Charly.

Maar op dit oogenblik slaakte Charly een luiden kreet.

— Ezels die wij zijn! kreet hij. De chauffeur!

— Wat is er met den chauffeur! riep Raffles. Hij zal het toch niet wagen.....

— Hij is verdwenen, zeide Charly. Kijk, daar loopt hij als een haas.

Inderdaad snelde de chauffeur zoo vlug als zijn beenen hem dragen konden in de richting van het stadje, waarvan zij zoeven gekomen waren.

— Nu, zeide Raffles lachend, die zal ons geen kwaad doen. Hij zal wel niet zoo hard loopen als onze renwagen, en vóór hij te Luton kan zijn, zitten wij al hoog en breed weder in onze villa. Maar je hebt gelijk — wij zijn ezels.

— Driedubbel overgehaalde ezels! schreeuwde Charly. Kijk maar wat wij gedaan hebben! Zie je niet wat daar aankomt?

— Alle duivels, een motorfiets! riep Raffles, nu werkelijk zeer ongerust.

— En zie je wat dien vervloekten chauffeur doet?! kreet Charly, terwijl hij met uitgestrekte vingers in de verte wees. Hij gaat midden op den weg staan en wuift met zijn zakdoek, om den motorfietsrijder tot stilstaan te bewegen! Kijk — de man stapt af.... nu wisselen zij haastig een paar woorden.... hij draait zijn machine om.... en de chauffeur neemt achter zijn zadel plaats.... daar gaan ze!

Raffles stampte woedend op de steenen.

— Dat is een stommeit, die ons duur te staan kan komen! riep hij uit. Vlug hen achterna met onze auto, want als wij hen vóór Luton niet hebben ingehaald en onschadelijk gemaakt, zullen zij in dat plaatsje de politie op de been brengen, die zal naar alle mogelijke

plaatsen van Engeland telegrafeeren en telefoneeren, en dan zijn wij voor de haaien, want zij zullen natuurlijk den renwagen nauwkeurig kunnen beschrijven. Grootte hemel, hoe is het mogelijk dat ik niet aan dien chauffeur gedacht heb.

Onder het spreken waren zij naar den renwagen gesnel.

Raffles nam nu zelf achter het stuurwiel plaats.

Hij bracht den wagen recht op den weg en als een pijl uit den boog snelden zij de motorfiets achterna, die, beladen met twee mannen, als een reusachtige bromvlieg over den weg gonsde.

HOOFDSTUK IV.

Een noodlottige buiteling.

-- Zouden wij die motorfiets inhalen, denk je?! riep Charly zijn meester toe.

— Dat moeten wij! schreeuwde Raffles terug, terwijl hij zich nog dieper over het stuurwiel boog en zijn scherpe oogen op de vluchtelingen gevestigd hield als een arend op zijn prooi. Als we hen niet inhalen, zijn we verloren!

— Ik geloof, dat wij op hen winnen! riep Charly verheugd uit.

— Dat moet wel, want die motorfiets is bepaald niet op twee personen berekend, ofschoon het vervloekte ding toch nog hard genoeg loopt, veel te hard naar mijn zin.

Tien minuten snorden motorfiets en auto aldus over den weg.

Soms bevond de renwagen zich op geen vijftig meter afstand van de vluchtelingen, en reeds had Charly een paar malen gevraagd of hij zou trachten met een revolverkogel de achterband van de motorfiets te treffen, maar steeds had Raffles ontkennend het hoofd geschud.

Maar kort daarop werd de afstand dikwijls weer grooter, als Raffles moest uitwijken voor een met hooi beladen wagen of een kar vol veldarbeiders die naar hun werk gingen.

Reeds kwamen de torens van het dorp Luton in het gezicht.

Plotseling slaakte Charly een kreet.

— Wat is er aan de hand, riep Raffles verschrikt uit.

— Wat er aan de hand is? Onze banden loopen leeg! schreeuwde Charly. Binnen enkele tellen zullen wij over den weg kruipen. Zie maar eens hoe wij terrein verliezen.

Inderdaad begon de gang van den renwagen merkbaar te vertragen.

De wagen schokte en schommelde op angstaanjagende wijze over den weg, daar de banden blijkbaar niet juist gelijktijdig leeg liepen.

— Die schurk van een chauffeur zal-nog kans hebben gezien, vóór hij vluchtte, onze banden te vernielen! riep Raffles woedend uit. Wij hebben hem daartoe zelf het voorbeeld gegeven. Nog twee minuten en we zullen het stadje bereikt hebben! Maar wat dan? Wij kunnen onmogelijk op dezen wagen verder en wij hebben maar twee reservebanden, en er is trouwens ook geen tijd om nieuwe te bevestigen.

— Kijk, daar verdwijnen de vluchtelingen juist in de eerste straat van het dorp.

— Dan schiet er niets anders over dan te trachten terug te keeren en ons van de andere auto meester te maken. Wij hebben niet alle banden doorgesneden, en met onze twee reservebanden kunnen we een heel eind komen. Dat is onze eenige kans op behoud!

— Maar we zijn al eenige boerenwagens tegengekomen, Edward, protesteerde Charly.

— Dat doet er niet toe, riep Raffles, wij zijn gewapend en wij zullen die paar boeren, verondersteld dat we hen niet voorbij zouden kunnen rijden, wel mores leeren. Kortom, wij moeten het thans wagen, want....

Raffles kon den zin niet voltooien.

De wagen maakte plotseling een hevige slinging, steigerde toen als het ware als een schichtig paard en reed, ofschoon Raffles alle krachten inspande om de auto op den weg te houden, tegen een mijlpaal terzijde van den weg.

Met een hevigen slag ontplofte het benzine-reservoir en Raffles werd over het stuurwiel heen met kracht van zijn zetel geslingerd.

Hij kwam in de zachte aarde terecht en verloor het bewustzijn.

Toen hij weer tot zichzelf kwam, zat hij tegen een boom geleund, terzijde van den weg, terwijl eenige mannen hem met allesbehalve geruststellende blikken aankeken.

Eén oogopslag was voor Raffles voldoende om te zien, dat het spel voor hen een zeer onaangename wending had genomen.

Die mannen, vier in aantal, waren namelijk gekleed in de uniform van politie-agenten.

Raffles wreef zich met de hand over zijn voorhoofd en betastte voorzichtig zijn ledematen.

Het bleek hem dadelijk, dat hij niets gebroken had en dat alleen de val hem een weinig had verdoofd.

— Zelfs geen schram, mompelde hij in zichzelf, dat is een gelukkige omstandigheid, want ik geloof dat ik aanstonds over al mijn kracht zal moeten beschikken.

Daarop wendde hij zich tot den politie-agent die het dichtst bij hem stond, en zeide op hoffelijken toon:

— Als ik mij niet vergis, mijnheeren, dan moet ik mij als uw gevangene beschouwen?

— Ik geloof inderdaad, dat gij 't niet ver mis hebt, mijnheer, antwoordde de agent op spottenden toon.

— Is het onbescheiden, als ik u vraag wat gij met mijn vriend gedaan hebt?

— Die heeft kans gezien om het hazenpad te kiezen, antwoordde de agent op grimmigen toon. Maar verblijdt u niet te spoedig, want wij zullen hem ook wel spoedig in handen krijgen, en ik geloof dat wij een uitstekende vangst gedaan hebben.

— Dat kon wel eens waar blijken, antwoordde Raffles op eigenaardigen toon. Ofschoon, men moet den dag nooit vóór den avond prijzen. Een heel bekend spreekwoord, dat ik u ter overdenking aanbeveel.

— Ik ken dat spreekwoord ook, vriendlief, zeide de agent, blijkbaar een vrij ontwikkeld man. Maar voor het oogenblik hebben we u in ieder geval, en ik geloof niet dat het u gemakkelijk zal vallen ons te ontsnappen.

Raffles antwoordde niet.

Hij wierp een snellen en onderzoekenden blik om zich heen.

De auto lag half verbrand naast den berm van den weg, maar de tasch met de vermommingen was tegelijk met Charly verdwenen.

— Alles is nog niet verloren, mompelde Raffles in zichzelf. Als Charly nog op vrije voeten is en zich een beetje handig weet te verkleeden, dan behoef ik het spel nog niet uit handen te geven. In het tegenovergestelde geval kon er wel eens voor een jaar of tien paal en perk worden gesteld aan de verrichtingen van Lord Lister, alias John Raffles.

— En nu mag ik u zeker wel verzoeken om op te staan, mijnheer, vroeg de agent die tot dusverre het woord had gevoerd, het doet mij een genoegen dat gij niet gewond zijt.

Raffles stond op, maar slaakte een kreet van pijn, terwijl hij den stoeren agent bij den arm greep.

— Wat scheelt er aan? vroeg deze wantrouwend.

— Ik gevoel een hevige stekende pijn in mijn been, ik hoop toch dat er niets gebroken zal zijn?

— Gebroken of niet, zeide nu de agent ongeduldig,

wij kunnen hier niet blijven staan, wij moeten u in arrest nemen en in verzekerde bewaring brengen. Probeer dus of gij loopen kunt.

Met een door pijn verwrongen gelaat, steunend op de armen van twee agenten, deed Raffles kreunend eenige passen.

Toen stond hij stil en zeide op meelijwekkenden toon:

— Ik geloof niet dat het zal gaan, mijnheeren. Ik kan werkelijk geen voet verzetten.

De agent keek hulpeloos om zich heen.

— Wij kunnen u toch niet dragen! riep hij kwaad uit.

— Maar stil, daar komt een auto aan, als ik mij niet vergis.

Inderdaad kwam op dat oogenblik een groote auto den weg afrijden.

Er zaten drie mannen in.

De agent ging midden op den weg staan en begon met zijn armen te zwaaien.

Op vijf meter afstand van het kleine groepje stond de auto stil.

Het was op dat oogenblik acht uur in den morgen.

Er stapte een jonge, krachtig gebouwde man uit de auto, die op den agent toeliep.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij op tamelijk norschen toon. Waarom houdt gij ons op, wij rijden toch niet te hard?

— Volstrekt niet, mijnheer, antwoordde de agent op beleefden toon, terwijl hij de hand aan zijn pet bracht. De zaak is deze: Wij hebben zoeven een man gearresteerd, die een zeer zware misdaad gepleegd heeft....

Op dié woorden stak Raffles, gehoorzaamend aan een plotselinge ingeving, de handen in zijn zakken.

De juweelen waren verdwenen!

— Die duivelsche Charly heeft toch ook letterlijk voor alles gezorgd, mompelde Raffles tevreden. Hij heeft zeker nog juist kans gezien mij van dit corpus delictis te ontdoen.

Daarop luisterde hij weder scherp toe naar wat de agent verder zeide:

— Onze gevangene heeft misschien een been gebroken — hij heeft zich althans zeer ernstig bezeerd door een val uit zijn auto, en wij weten niet hoe wij hem naar Luton moeten overbrengen, dat nog slechts een kwartier loopen hier vandaan is, en daarom zouden wij u vriendelijk willen verzoeken om zoolang uw auto af te staan, om daarin den gevangene te kunnen vervoeren.

De jonge man, die uit de auto gesprongen was, wendde het gelaat om naar den man die achter het stuurwiel zat.

— Wat denk je, Brown, kunnen wij dat doen? Zou dat niet te lang ophouden?

Raffles had op het hooren van dien naam opnieuw de ooren gespits. Hij herinnerde zich plotseling, dat hij vanmorgen dien naam op de aanplakbiljetten in het kleine stadje had gelezen.

De man achter het stuurwiel antwoordde onverschillig:

— Dat moet je zelf weten, Harry. Wij hebben nog tijd genoeg om ons voor te bereiden. Als je nog wat gemasseerd hebt, ben je om één uur zoo frisch als een hoen.

— Je hebt nog maar een kwartiertje te wandelen en touwtje te springen, dat is alles.

Raffles twijfelde nu niet langer.

Het toeval had hem Harry Lewis doen ontmoeten, den bokser, die over eenige uren in het strijdperk zou treden met Jimmy Welsh, den gewestelijken kampioen!

Met ingespannen aandacht luisterde hij toe welke wending het gesprek zou nemen.

— Als het jou niet kan schelen, Brown, hernam de jonge bokser, dan heb ik er ook niets op tegen. Wij moeten de wet steeds te hulp komen, heb ik altijd geleerd. Laadt jullie vrachtje dan maar in, mannen, en dan op weg! We zijn hier dus dicht bij Luton, zeg je?

— Welzeker, mijnheer, antwoordde de agent, gij kunt de eerste huizen daar zien liggen.

— Zooveel te beter.

Nu wendde de agent zich tot Raffles, die kreunend en met op elkaar gebeten tanden tegen een dikken boom leunde:

— Mijn goede vriend, mag ik je vriendelijk uitnoodigen je handen eens uit te steken?

— Wat wilt gij van mijn handen, mijnheer? vroeg Raffles.

— Ik wil ze slechts versieren met een paar stalen armbandjes, goede vriend.

— Zijt gij bevreesd, dat ik u zal ontvluchten?

— Dat zou niet te verwonderen zijn, want van een heerschap dat op klaarlichten dag op den koninklijken Engelschen weg een auto met vier personen aanhoudt, kan men alles verwachten.

— Nu dan, zeide Raffles zuchtend, ik zal mij dan in het onvermijdelijke moeten schikken. Maar wat ik u verzoeken mag, rijdt een weinig snel door, want gij kunt niet begrijpen hoe kwetsend het voor mijn eigenliefde is, in een dusdanigen toestand door de straten van dit schilderachtige stadje te worden gereden.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, antwoordde

de agent spottend. En wees nu zoo goed in te stappen, want de eigenaar van de auto zou anders wel eens ongeduldig kunnen worden en ons zijn hulp ontzeggen.

Raffles strompelde, ondersteund door twee agenten, naar de auto, terwijl zijn beide polsen in boeien waren geklonken.

Hij gaf een luide schreeuw van pijn toen hij op de treeplank stapte en liet zich kreunend in de kussens vallen.

— Gij behoeft niet zoo te schreeuwen, mijn vriend, merkte de agent ongeduldig op. Zoodra wij u in verzekerde bewaring hebben gebracht, zullen wij om een dokter telefoneeren, die uw been kan onderzoeken. Als gij vervoerd kunt worden, stoppen wij u dadelijk in de gevangenis en anders zal ik zorg dragen dat gij naar het militaire hospitaal wordt overgebracht.

— Ik dank u hartelijk, mijn goede vriend, zeide Raffles, terwijl hij den agent een dankbaren blik toewierp.

Toen liet hij zich weder achterover in de zachte kussens vallen en staarde met een hulpelooze uitdrukking op zijn gezicht naar de zacht blauwe lucht.

En naarmate hij omhoog keek, namen zijn trekken een zonderlinge expressie aan, die hij met alle geestkracht die in hem was trachtte te onderdrukken.

Want terwijl hij zoo met schijnbaar afwezig blik naar omhoog staarde, had hij tusschen de takken van een reusachtigen kastanjeboom iets ontwaard, dat zijn hart sneller deed kloppen.

Dat „iets" was het jonge, blozende gelaat van Charly Brand, dat bespiedend tusschen het donker-groene loof uitkeek.

Raffles had alle moeite om zich niet te verraden, maar zijn krachtige wil behield de overhand.

Niet het minste knikje verried den man daar boven in den boom, dat hij gezien was!

Raffles wendde het hoofd terzijde en sloot de oogen, als iemand die duldelooze pijnen lijdt.

Harry Lewis, de bokser, nam naast zijn manager plaats, die aan het stuurwiel zat, terwijl twee agenten aan weerszijden van Raffles plaats namen en de andere twee een plaatsje zochten naast den derden automobilist, blijkbaar een masseur of trainer van den jongen bokser.

Daarop zette de auto zich in beweging.

En spoedig hoorde hij hoe de leider van het viertal agenten een gesprek met den jongen automobilist aanknoopte, die hem al gauw had medegedeeld wie en wat hij was, gedreven door zijn professionele ijdelheid.

De agent wist van blijdschap en trotsch niet wat hij beginnen zou, toen het lot hem zoo onverwachts in kennis had gebracht met een bokser, die weliswaar niet tot de upper ten in de wereld van den bokshandschoen behoorde, maar niettemin zelfs in Amerika goed bekend stond.

En daarop begon de jonge bokser eenige vragen te stellen.

— Denkt gij, dat ik eenige kans heb tegen uw man, Jimmy Welsh, vroeg hij gekscherend, ofschoon Raffles aan den klank van zijn stem duidelijk hoorde dat hij daaromtrent niet geheel en al gerust was.

— Nu, dat weet ik nog zoo niet, mijnheer Lewis, zeide de agent.

— Ik wil u wel in vertrouwen zeggen, dat Welsh in uitstekende conditie is. Hij heeft in de laatste weken iederen dag geoeffend.

— Met Sidd Stagg immers, naar ik gehoord heb? vroeg Lewis nieuwsgierig.

— Ik weet niet of ik u dat wel zeggen mag, antwoordde de agent. Maar kom, de wedstrijd is toch hedenmiddag reeds en gij kunt er toch geen voordeel meer uithalen. Ja, mijnheer, hij heeft twee weken lang met Sid Stagg geoeffend.

De manager achter het stuurwiel wierp een snellen blik achterom en keek zijn *poulain* met een veelbetekenenden blik aan.

— Je zult de tanden op elkaar moeten zetten, Harry, riep hij uit.

— En daarenboven, vervolgde de agent, heeft onze man nog geen drie weken geleden Jack Meekins geklopt.

De jonge bokser krabde zich achter het oor, alsof deze mededeeling hem niet zeer verheugde, maar daarop kreeg zijn ingeboren zelfvertrouwen weer de overhand.

— Kom, zeide hij luchtig, waarom zou ik mij ongerust maken? Ik verzeker je, dat ik de laatste maand ook mijn beste beentje heb voorgezet en dat ik mij in uitstekende conditie gevoel. Daar, voel die spieren maar eens.

De jonge bokser strekte den langen rechterarm uit en de agent betastte vol eerbied de soepele spieren van den bovenarm.

— Je hebt gelijk, Harry, riep de manager weder van achter zijn stuurwiel, laat je vooral niet ontmoedigen. Want wie met een slecht voorgevoel tusschen de touwen gaat staan, die wordt nog vóór de vierde ronde weggedragen!

Op dat oogenblik reed de auto in volle vaart het kleine stadje binnen.

De voorbijgangers keken wel eenigszins verbaasd naar het voorbijsnellende voertuig, maar dit reed zoo snel, dat zij niet konden zien wie de inzittenden waren.

Alleen de uniformen van de vier politie-agenten zeiden hen, dat er iets bijzonders gaande was.

Henry Brown, de manager, matigde nu de vaart van de auto eenigszins en zeide tot een der agenten:

— Ik kom hier voor het eerst van mijn leven, dus zult gij wel zoo goed zijn naast mij op de treeplank te komen staan en mij den weg naar het arrestantenlokaal te wijzen.

Een der agenten wipte behendig over het lage portier en ging naast Brown staan.

Spoedig was het bureau van politie bereikt.

Voor de tosnellende nieuwsgierigen nog goed hadden kunnen zien wat er gebeurde, was Raffles, die weder kreunde van pijn, het gebouw binnengebracht.

De deur werd achter hen dicht gedaan en spoedig verspreidde de menigte zich.

De agent, die de geheele onderneming geleid had, bedankte den bokser vriendelijk voor zijn bereidwilligheid en nam afscheid met de woorden:

— Ik heb vanmiddag vrij gevraagd om u te zien boksen tegen onzen man, mijnheer Lewis, en ik kan u de verzekering geven, dat de halve stad zal uitloopen! De zaal was een week geleden al geheel uitverkocht en er zijn eenige honderden van uw landgenooten uit Londen overgekomen, om u zoo mogelijk toe te juichen.

— Ik hoop, dat ik hun daartoe de gelegenheid zal geven, zeide Lewis kort.

En daarop verdween de groote auto uit het gezicht, teneinde den Amerikaanschen bokser en diens helpers naar het kleine hotel te brengen, waar zij hun intrek zouden nemen.

Raffles was intusschen nog steeds geboeid naar het bureau van den hoofdcommissaris geleid.

Het bleek echter, dat deze waardige ambtenaar nog steeds in de armen van Morpheus lag, en men moest hem telefonisch van het gebeurde op de hoogte brengen.

De brave man scheen de zaak zeker niet zeer belangrijk te achten, want het duurde bijna een uur voor hij ter plaatse verscheen en zijn bureau binnentrad.

Wat Raffles betreft, men had hem dadelijk naar het arrestantenlokaal gebracht, waar hij zeer streng bewaakt werd.

Van tijd tot tijd liet hij een luid gekreun hooren en wreef hij met pijnlijk gelaat zijn been, want hij wist wel

dat de politie-agent, die door de nauwe gang op en neer liep, herhaaldelijk een blik wierp door het kleine ronde gat in de celdeur.

Raffles had nauwkeurig acht gegeven op den weg, dien men hem had laten afleggen, en tot zijn blijdschap bemerkte hij, dat het arrestantenlokaal gelijkvloers was gelegen en dat het getraliede venster blijkbaar uitzag op een nauwe steeg, die achterlangs het politiebureau liep.

Dit venster, ongeveer een halven meter in het vierkant, was ongeveer twee-en-een-halven meter boven den vloer van de cel gelegen, die voor het overige gemeubeld was zooals bij dergelijke inrichtingen het geval pleegt te zijn: Er stond een houten krib, die met schroeven aan den vloer bevestigd was, een ruwhouten tafel, een matten stoel, — en dat was alles.

De deur was weliswaar van hout, maar van stevige ijzeren balken voorzien en tevens van een sterk slot.

Bovendien hoorde Raffles onophoudelijk den stap van den op en neer schilderenden politie-agent, terwijl hij ook vrij duidelijk de stemmen kon hooren van de agenten die in het wachtlokaal zaten.

Met zijn snelle opmerkingsgave had Raffles dit alles in slechts enkele minuten gezien, en daarop begon hij onmiddellijk zijn berekeningen te maken in zake het moeilijke vraagstuk waarmede instinctmatig iedere gevangene zich bezighoudt.

Zijn gelaat klaarde op toen hij zich het jeugdige, blozende gelaat van zijn jongen vriend voor oogen tooverde, dat hij omstreeks een kwartier geleden tusschen het loof van den machtigen kastanjeboom had zien uitgluren.

Het gaf hem een blij gevoel van zekerheid, dat hij Charly op vrije voeten wist.

— Alles is inderdaad nog niet verloren, zeide hij in zichzelf. Hoe die dekselsche kerel boven in dien boom is gekomen, mag Joost weten, maar hij zat er en dat is de hoofdzaak. Ik zou wel eens willen weten of hij het gesprek heeft kunnen afluisteren, dat beneden hem gevoerd werd. Het zou misschien van groot nut voor ons kunnen zijn. En nu wilde ik wel, dat die commissaris maar wat gauw verscheen, want dat wachten maakt mij zenuwachtig.

Plotseling hoorde hij in de gang een luid gevoerd gesprek.

Hij stond op en ging naast de deur luisteren.

— Daar is de dokter, hoorde hij een der agenten uitroepen.

— Willen wij met u meegaan, dokter? vroeg daarop

een tweede stem. Misschien is de kerel wel gevaarlijk.

— Dat is niet noodig, hoorde hij een diepe, eenigszins schorre stem antwoorden. Als gij maar bij de deur blijft, is het wel voldoende.

Daarop naderden er schreden.

De deur werd geopend en een agent met een bos sleutels gewapend trad de cel binnen.

Dadelijk nam Raffles zijn meewarigste gezicht aan.

— Daar is de dokter, riep de cipier grimmig. Hij komt naar je heen kijken. Doet het nog pijn?

— O ja, mijnheer, kreunde Raffles. Ik weet niet wat er aan scheelt, maar ik geloof zeker wel dat het gebroken is.

— Nu, dat zal wel aanstonds blijken, hernam de agent.

Daarop wendde hij zich tot een gedaante, die vaag in de gang zichtbaar was, en zeide:

— Weest zoo goed binnen te komen, dokter, de arrestant wacht u.

De dokter trad, gewapend met een groote tasch, de cel binnen en keek den gevangene onderzoekend aan.

— Zijt gij degeen, om wien men mij getelefoneerd heeft? vroeg hij.

— Ja, dokter, antwoordde Raffles. En ik hoop, dat gij mij kunt zeggen wat er aan mijn heen schort, want ik kan niet loopen!

— Wij zullen het aanstonds wel zien, zeide de dokter op norschen toon. Daarop wendde hij zich tot den agent van politie en zeide:

— Ik zal je wel waarschuwen als ik je noodig heb, man. Ga om te beginnen een kom frisch water en eenige handdoeken halen.

— Dadelijk, dokter, zeide de man gediensig.

Hij sloot de deur en liet den geneesheer met den patient alleen.

Nauwelijks waren zijn voetstappen in de smalle gang weggestorven, of de dokter trad snel op Raffles toe en zeide fluisterend:

— Het schijnt dat je me niet dadelijk herkend hebt, beste Edward.

Raffles vloog overeind.

Hij kon nauwelijks een kreet van blijdschap onderdrukken — Charly Brand stond voor hem.

— Hoe is je dat in 's hemelsnaam gelukt? vroeg hij, terwijl hij zijn vriend met glinsterende oogen aanzag en hem krachtig de hand drukte.

— Er is nu geen tijd om je dat mede te deelen, antwoordde Charly haastig, laat het je genoeg zijn dat ik hier ben! Aanstonds kan de agent weer terugkomen,

Het is allereerst noodzakelijk, dat je hier wekomt.

— Maar hoe? Zou je niet kunnen zeggen, dat ik vervoerd moet worden naar het militaire gasthuis?

— Ik ben bang dat dat niet veel helpt, want daar zou je evengoed bewaakt worden en bovendien zou het zeer moeilijk vallen je onderweg te bevrijden! Het is klaarlichte dag en we zijn hier niet in het Verre Westen! Neen, ik geloof dat ik iets beters weet!

Hij opende zijn tasch en haalde er een kleine, maar sterke vijl uit.

— Met deze vijl kun je binnen een kwartier die onnoozele spijlen voor dat raam hebben doorgevijld, zeide hij zacht.

— Maar dan zijn wij niet veel verder, hernam Raffles, want het politiebureau evengoed als het arrestantenlokaal zal wel scherp bewaakt worden.

— In normale omstandigheden zeker, maar een gelukkig voorval zal daar zeker verandering in brengen.

— Welk dan?

— Wel, om één uur begint de bokswedstrijd en alles wat hier maar even op het bureau te missen is, heeft verlof gevraagd om daar te mogen heengaan!

— Maar er zal toch wel een post in de steeg loopen?

— Dien zal ik zien weg te lokken, hernam Charly. Laten wij onze horloges precies gelijk zetten.

— Om tien uur precies moet je uit het raam klimmen, nadat je de spijlen hebt doorgevijld. Hoe je het van hier bereiken kunt, is een vraag die jij gemakkelijk kunt oplossen. Ik zal even van te voren den post met een praatje om den hoek lokken, en zoodra ik kan denken dat je veilig en wel de straat hebt bereikt, breek ik het gesprek af.

— En waar zou ik heenvluchten?

— Ga naar het Hôtel „Het Witte Paard”, daar logeert op het oogenblik een groot aantal vreemdelingen, dat uit Londen is overgekomen, om toch maar tijdig een goede plaats te kunnen uitzoeken in de zaal waar de bokswedstrijd zal plaats hebben.

— Ik zal dus volstrekt niet opvallen?

— Je treedt daar binnen om een lunch te bestellen.

— Maar mijn signalement kan wel overal heen getelefoneerd zijn.

— Die kans acht ik zeer gering, maar ik zal je voor alle zekerheid wat schmink geven. Hier, pak aan.

Raffles stak het kleine doosje, dat Charly hem toereikte, vlug in zijn zak en vroeg toen haastig:

— De diamanten?

— Zitten veilig in mijn borstzak, antwoordde Charly

glimlachend. Als je maar eenmaal buiten de cel bent, zal de rest vanzelf gaan.

— En wat denk je van mijn been, vroeg Raffles met een spottend lachje.

— Je hebt je been zwaar verstuikt, antwoordde Charly met plechtigen ernst, en mag voorloopig volstrekt niet vervoerd worden. Je moet volmaakte rust houden en kunt geen stap doen.

— Mooi zoo, daardoor zal de bewaking wellicht ook minder streng zijn!

Op dat oogenblik weerklonken opnieuw de stappen in de gang.

— Ga op de bank liggen, fluisterde Charly snel, het heet dat ik je al onderzocht heb.

Raffles wierp zich op een houten brits en even later trad de agent, na geklopt te hebben, met een kom water in de hand en twee handdoeken over zijn arm, het arrestantenlokaal binnen.

— Neem mij niet kwalijk, dokter, dat ik wat lang ben weggebleven, verontschuldigde de man zich, maar ik kon niet zoo gemakkelijk twee handdoeken loskrijgen.

— Het is goed, vriend, zeide de gewaande dokter op barschen toon.

— En wat beveelt gij, dat er met den arrestant gebeuren moet, dokter, als ik vragen mag?

— Beide beenen zijn zwaar gekneusd, zeide Charly op echt professoralen toon. De enkel is zwaar opgezet en de patiënt mag volstrekt niet loopen in de eerste paar dagen. Laat deze kom met water bij hem staan, opdat hij den gezwollen voet zelf goed kan nat houden. Voorloopig valt er niet meer aan te doen. De patiënt moet volmaakte rust houden. Ik zal in den loop van den middag nog eens naar hem komen kijken.

— Uitstekend, dokter, antwoordde de agent onderdanig. Er is dus niet veel gevaar, dat hij zal wegloopen, voegde hij er gekscherend aan toe.

— Als gij zelf hem tenminste het politiebureau niet uitdraagt, geloof ik niet dat daar veel vrees voor bestaat, antwoordde de gewaande dokter lachend.

— Zoudt gij mij niets voorschrijven, dokter? vroeg Raffles met smeekende stem. Ik voel mij zoo duizelig en slap.

— Drink jij maar schoon water, man, antwoordde Charly op ruwen toon. Dat is voor menschen van jouw soort het beste.

Met die woorden zette hij zijn hoed op en verliet de cel, terwijl de agent verplicht meende te zijn, bij deze aardigheid in luid gelach uit te barsten.

Het volgende oogenblik werd de deur van het arrêstentenhok dichtgeslagen en hoorde Raffles het knarsen van het slot, waarin de sleutel werd omgedraaid, en het schurend geluid van de zware ijzeren bouten, die ervoor werden geschoven.

Hij keek op zijn horloge.

Het was juist kwart over negen.

— Drie kwartier, mompelde Raffles in zichzelf, dat is ruimschoots voldoende. Maar eerst moet ik eens zien, wat ik wel onder dat raam kan zetten. De krib is met zware schroeven in den vloer bevestigd. Die tafel ook al, naar ik zie, en aan den stoel heb ik niets, want die is niet hoog genoeg. Dan blijft er niets anders over, dan dat ik die tafel losmaak.

Hij knielde op den grond naast het meubel neder en schroefde met het achtereinde van de vijl met het grootste gemak de zware schroeven los, waarmede de ijzeren pooten van de tafel in het hout van den vloer waren gedraaid.

— Ziezoo, dat is al zooveel gewonnen, zeide hij.

Hij greep het meubel in zijn krachtige armen en droeg het naar den muur tot onder het raam.

Daarop ontdeed hij zich van zijn schoenen en wipte met de vlugheid van een kat op de tafel.

Zijn hoofd stak nu juist boven den rand van het raam uit.

Voorzichtig wierp hij een blik naar buiten.

Het huis aan de overzijde stond op nauwelijks twee meter afstand.

Alle ramen waren geopend en Raffles kon met gemak een blik slaan in het inwendige van de woning, die hij vanuit het venster kon waarnemen.

— Die woningen schijnen alle geheel verlaten te zijn, mompelde hij tevreden. Maar dat verwondert mij ook niets, want de geheele stad schijnt uitgelopen te zijn om Lewis en Welsh te bewonderen. Dat is een zeer gelukkige omstandigheid, die ik mij ten nutte zal maken.

Hij bekeek nu met aandacht de drie ijzeren traliën, die het venster afsloten.

— Ik kan wel zien, dat ik hier in een klein stadje ben, zeide hij schamper. Welk een povere, magere staafjes zijn dat. Ik zal er zeker geen vol kwartier werk aan hebben. Men houdt hier zeker niet anders gevangen dan dronkaards, ladelichters en rustverstoorders! Ik voel bijna zooiets van schaamte, dat men mij gevangen heeft gezet in een hok, waaruit de grootste domoor zou kunnen uitbreken.

Hij zette de vijl tegen het onderende van een der

staven aan en begon voorzichtig te vijlen.

Het werktuig maakte zeer weinig geraas, maar toch hield Raffles van tijd tot tijd op, teneinde zich te verzekeren, dat men hem in de gang niet kon hooren.

De agenten schenen echter alle in de wachtkamer bijeen te zijn en voor niets anders belangstelling te hebben dan voor den aanstaanden bokswedstrijd.

Van tijd tot tijd kon Raffles een luid geschreeuw hooren, wanneer de een of ander blijkbaar in opwinding geraakte, of wanneer er een weddenschap werd aangegaan.

Binnen vijf minuten had Raffles de eerste tralie geheel en al doorgevijld.

Hij trok even aan de staaf en bemerkte dat hij zeer weinig moeite zou hebben haar geheel en al los te rukken.

Zij zullen er alle drie uit moeten, mompelde hij, want het raam is tamelijk smal. En ik moet toch den begahen grond bereiken in zoodanigen toestand, dat men mij niet als een vagebond aanhoudt. Het is een geluk, dat de heeren agenten mij mijn hoofddekseel niet hebben afgenomen.

Hij trok nu de reeds losgevijlde stang voorzichtig zoo lang heen en weer, tot zij nog slechts even aan eenige ijzerdeelen hing.

Daarop begon hij dadelijk aan de tweede staaf.

Toen achtte hij het geraden van de tafel af te komen en aan de deur te luisteren.

Er liet zich echter niets hooren.

Vlug sprong hij weer op de tafel en vijlde de derde tralie door.

Toen hij op zijn horloge keek, zag hij dat het precies kwart voor tien was.

— Nog vijftien minuten, mompelde hij. Ik ben gereed en aan mij zal het niet liggen, als ik hier over twintig minuten nog ben.

Hij sprong weer op den vloer, droeg de tafel naar haar oude plaats, daar hij niet zeker wist of er wellicht nog iemand zou binnenkomen, trok zijn schoenen weer aan — en wachtte.

Tien minuten verstreken.

Een moeilijk te bedwingen ongedurigheid begon zich van Raffles meester te maken.

Plotseling hief hij verschrikt het hoofd op.

Er deden zich opnieuw voetstappen in de gang hooren, die zijn cel naderden.

Raffles hart klopte hevig.

— Zouden zij het bedrog met den dokter reeds bemerkt hebben? vroeg hij zichzelf angstig af.

Zijn oogen waren strak op de deur gericht.

Maar niet zoodra had hij het knarsen van het slot gehoord, of hij bezon zich, dat hij een zwaar gekneusde zieke was en liet zich weder achterover op de brits vallen, terwijl hij zachtjes begon te kreunen.

Eén gedachte echter beheerschte alle andere bij hem: 'Als de mannen, die daar naderden, in 's hemelsnaam maar weer vertrokken vóór het tien uur sloeg, anders was alles verloren!

De deur werd geopend en dezelfde politie-agent die den dokter had aangediend, trad binnen, nadat hij eerst een blik door het kijkgat had geworpen.

— Wat wil je, man? vroeg Raffles knorrig, toen de agent binnentrad. Zie je niet, dat ik pijn lijd?

— Daarom juist kom ik hier! antwoordde de agent, die blijkbaar van een goedigen inborst was.

— Wat wil je dan van mij weten? vroeg Raffles ongeduldig.

— Dat zal ik je zeggen, mijn beste vriend, antwoordde de agent op geheimzinnigen toon.

— Zeg op, en maak het niet te lang! riep Raffles, wiens angstig ongeduld iedere seconde toenam.

Hij had een sluikschen blik op zijn horloge geworpen. Het was drie minuten voor tien.

— Je moet dan weten, zeide de agent, dat ik er bij was toen we je arresteerden. Die snuggere chauffeur van de auto kwam juist een troepje van ons tegen, toen wij den straatweg zouden opgaan.

— En wat zou dat?

— Wel, ik weet dus ook dat je het op de diamanten van die reizigers voorzien had en dat je die gestolen hebt. Maar je medeplichtige heeft de vlucht kunnen nemen.

— En wat zou dat alles! riep Raffles, verteed door ongeduld.

De agent boog het hoofd wat naar den gevangene toe en zeide op geheimzinnigen toon:

— Wel, als jij nou mededeelde waar de diamanten zijn, dan krijg je ten eerste veel minder straf, en dan zaten er voor mij nog eenige ponden belooning aan, weet je.

Raffles had de seconden geteld.

Er bleef hem nog een minuut over.

Hij begreep, dat hij te doen had met een praatvaar, die hem het eerste half uur niet zou willen loslaten.

Zijn besluit was spoedig genomen.

Hij greep zich met beide handen naar de keel. Zijn oogen begonnen door hun kassen te rollen en zijn lippen sidderden hevig.

— Wat scheelt er aan?! riep de agent, verschrikt opvliegend. Man, je ziet er uit alsof je aanstonds zult stikken.

Raffles strekte een sidderende hand naar de deur uit, terwijl een rauwe kreet zich aan zijn borst ontwong.

Toen fluisterde hij nauwelijks hoorbaar:

— Een toeval! Ga onmiddellijk in de eerste de beste apotheek een kalmeerend middel halen!

De agent vloog naar de deur.

— Ik ben over een halve minuut terug! schreeuwde hij. Tracht het zoolang uit te houden.

Daarop snelde hij weg en Raffles hoorde dat hij toch niet zoo verschrikt was, of hij had tegenwoordigheid van geest genoeg om de celdeur naar behooren te sluiten.

Nog terwijl hij dit deed herstelde Raffles zich volmaakt van zijn „toeval”, hij droeg de tafel vliegensvlug onder het venster, rukte met het grootste gemak de drie staven los en keek op zijn horloge.

Het wees precies tien uur!

Raffles bedacht zich niet langer, maar heesch zich aan den rand van het raam op en wierp een blik in de steeg, die langs het nauwe venster liep.

Zij was geheel verlaten, op eenige spelende kinderen in de verte na.

Raffles wrong zijn bovenlijf door het venster, greep zich aan den bovenkant van het raam, trok zijn beenen naar zich toe, berekende zijn sprong en liet zich vallen.

Hij kwam heelhuids op zijn voeten terecht en zette het onmiddellijk als een haas op een loopen.

Hij had nog geen honderd passen gedaan, of hij hoorde aan het luide getier, dat uit het politiebureau opging, dat zijn vlucht reeds ontdekt was.

Met ongelooflijke snelheid vloog hij voort, tot hij een slop bereikte, dat op het steegje uitliep.

Hij trad er binnen en zag dat het geheel verlaten was.

Aan weerszijden verhieven zich slechts hooge muren, blijkbaar van groote pakhuizen, en bijna zonder vensters.

Vlug haalde hij de lichtblonde pruik te voorschijn, die Charly hem gegeven had, en zette haar op.

Hij bevestigde een rossig kneveltje onder zijn neus, wreef wat roode poeder door zijn wenkbrauwen, bekeek zich in zijn zakspiegeltje en bevond al ras, dat hij zoodanig veranderd was, dat geen enkele burger van Luton hem uit zijn signalement zou herkennen, verondersteld dat zij dat reeds onder de oogen hadden gehad.

Toen trok hij zijn jas uit, keerde haar vliegensvlug binnenste buiten, en nu was het kleedingstuk niet grijs meer en van grooté ruiten voorzien, maar effen blauw!

Geheel voldaan over de verandering, die zijn uiterlijk had ondergaan, wierp Raffles zijn automobielpet door een openstaand pakhuisvenster, haalde uit een verborgen binnenzak een keurig opgevouwen grijzen reishoed, zette dezen op en trad nu kalm en langzaam de steeg weer in..... in de richting van het bureau van politie.

Hij had nog geen vijftig passen gedaan, of twee hijgende politie-agenten liepen hem bijna ondersteboven.

— Ik ben blij, dat ik u aantref, mijnheeren, zeide hij hoffelijk met geheel veranderde stem. Ik geloof namelijk, dat ik geheel en al verdwaald ben. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij den weg te wijzen naar de zaal waar de wedstrijd tusschen Jimmy Welsh en Harry Lewis plaats heeft?

Een der agenten smoorde een vloek en riep toen nijlig:

— Praat ons nu niet van bokswedstrijden, mijnheer, maar zeg ons liever of gij in deze steeg een man van zeer donker uiterlijk zijt tegengekomen, gekleed in een grijze jas en met een automobielpet op, die zoo hard hij kon liep.

— Ja zeker heb ik dat, antwoordde Raffles op verbaasden toon. Ik heb het zelfs voor geraden geacht mij zoo dicht mogelijk tegen de huizen te plaatsen, want dat heerschap zag er alles behalve geruststellend uit.

De beide agenten wachtten nauwelijks af tot hij had uitgesproken en namen ook de moeite niet om den voorbijganger te bedanken voor zijn inlichtingen, maar snelden als een pijl uit den boog verder.

— Dat was op het randje af, zeide Raffles tot zichzelf.

En daarop liep hij kalm de steeg teneinde, sloeg den hoek bij het politiebureau om en bereikte zoo een der hoofdstraten van het stadje, waar het nu reeds vrij druk was.

Hij sprak den eersten den besten agent aan en vroeg dien den weg naar „Het Witte Paard”.

De man wees hem beleefd terecht en Raffles stapte onbeschroomd, maar zonder eenige overhaasting, naar het hotel dat Charly hem had aangewezen.

Zoo klein was het stadje niet, of het duurde een half uur voor hij het hotel bereikt had, dat geheel aan de grens van Luton bleek te liggen.

Hij trad de gelagkamer binnen, waar zich een half

dozijn gasten bevond, en nam kalm aan een der tafeltjes bij het raam plaats.

Een kellner kwam op hem toe en vroeg hem wat hij verlangde.

Raffles bestelde een glas ale.

— Er zijn hier zeker heel wat vreemdelingen geloogerd? vroeg hij den kellner.

— Dat belooft ik u, mijnheer, antwoordde deze. En hij liet er trotsch op volgen: Wij hebben niemand minder dan Harry Lewis en zijn manager Brown onder onze gasten.

— Zoo zoo, vroeg Raffles vol belangstelling, dus hij gaat hier nog oefenen?

— Zeker, mijnheer, wij hebben een uitstekende turnzaal. Maar gij moogt het niet verder vertellen, want de bokser wil volstrekt niet, dat er iemand bij tegenwoordig is.

— Dat kan ik mij wel begrijpen, zeide Raffles, dat leidt hem maar af en de boksters hebben voor een gewichtige match hun hersens wel noodig.

— Mijnheer komt zeker ook naar den wedstrijd kijken? vroeg de kellner nieuwsgierig.

— Waarvoor zou ik anders komen? zei Raffles. Daarvoor ben ik expres van Londen hierheen gekomen.

— Nu, mijnheer, ik geloof u een zeer spannenden wedstrijd te mogen voorspellen, want de boksters zijn beiden in puiken form. En ik geloof niet, dat ze elkan- der veel zullen toegeven, tusschen ons gezegd en gezwe- gen, al hoop ik natuurlijk dat onze landgenoot zal winnen. — Blijft mijnheer soms bij ons lunchen? zoo viel hij zichzelf in de rede.

— Moet gij dat nu reeds weten? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, want behalve de logeergasten hebben wij nog minstens een vijftigtal bezoekers die hier alleen de lunch komen gebruiken, omdat zij uit omrin- gende plaatsen kwamen.

— Nu, schrijf mij dan ook maar op het lijstje, zeide Raffles lachend, of liever noteer er maar twee, want ik verwacht nog een collega van de pers.

De kellner zette groote oogen op.

— Is mijnheer journalist? vroeg hij.

— Ja, antwoordde Raffles, in wiens brein plotseling een fantastisch, bijna onmogelijk plan was opgekomen, ik ben correspondent van de „Times” en expres door mijn blad uitgezonden om een verslag van den wed- strijd te geven.

Na dit gezegde bedacht Raffles zich plotseling, dat hij wellicht een groote fout had begaan, daar het immers zeer wel mogelijk was, dat er toevallig juist een

verslaggever van het cityblad in ditzelfde hotel zijn intrek had genomen.

Maar een snelle, onderzoekende blik op het gelaat van den kellner stelde hem spoedig gerust.

Blijkbaar had de „Times”-man zijn tenten elders opgeslagen.

Inderdaad meende hij zich te herinneren, dat er in het stadje nog een grooter hotel was, en een vertegenwoordiger van de „Times” zou het natuurlijk zijn eer te na hebben geacht, als hij ergens anders dan in het beste en grootste hotel een onderkomen zou hebben gezocht.

— Maar gij behoeft voorloopig aan niemand te zeggen, dat ik hier ben, zeide Raffles, want ik wil voorloopig mijn incognito bewaren.

Met die woorden drukte hij den kellner een flinke fooi in de hand, daar hij begreep, dat hij den man wellicht nog noodig kon hebben.

De kellner boog diep en verwijderde zich om andere gasten te gaan bedienen.

Het werd hoe langer hoe drukker in de groote gelagkamer.

Steeds kwamen er meer bezoekers binnen, Londenaren zoowel als provincialen, Schotten en Ieren.

Plotseling nam het gelaat van Raffles een blijde uitdrukking aan.

Er was zooveen een man binnengetreden dien hij, ondanks zijn nieuwe vermomming, zeer goed herkende.

Het was Charly Brand!

HOOFDSTUK V.

Een interview met gevolgen.

De jonge man bleef even aan de deur staan en keek onderzoekend rond.

Toen liep hij regelrecht op het tafeltje toe, waaraan Raffles had plaats genomen.

Hij nam beleefd zijn hoed af en vroeg, luid genoeg om door eenige kellners en gasten verstaan te worden:

— Veroorlooft gij, mijnheer, dat ik op dezen nog onbezette stoel aan uw tafeltje plaats neem?

— Jawel, mijnheer, antwoordde Raffles op afgemeten toon. Als het u bevalt, kunt gij hier aan dit tafeltje plaats nemen, maar veroorloof mij dat ik mij eerst even voorstel: Humphrey Harrisson, sportverslaggever van de „Times”.

Charly had met zijn scherp verstand onmiddellijk begrepen wat zijn meester wenschte.

Hij boog hoffelijk en zeide:

— Jerry Buster, sportverslaggever van de „Daily News”.

— Collega's dus! riep Raffles verheugd uit. Weest zoo goed plaats te nemen, mijnheer.

Charly ging op den nog onbezette stoel zitten en bestelde aan den tosnellenden kellner eveneens een glas ale.

En spoedig waren de twee heeren in een druk gesprek gewikkeld.

Toen zij beiden hun glazen geledigd hadden, riep Raffles den kellner en zeide:

— Gij kunt immers voor de lunch wel een tafeltje voor ons beiden reserveeren?

— Welzeker, mijnheer, antwoordde de kellner haastig, blijde met het vooruitzicht op een groote fooi. Gij kunt desnoods aanstonds weer op dezelfde plaats gaan zitten.

— Goed, zorg dan voor een uitstekende lunch, en nogmaals: geen woord over mijn kwaliteit, voordat ik er u verlof toe geef.

Daarop stonden de twee heeren op en verlieten het hotel.

Eenige honderden passen liepen zij zwijgend door.

Toen keken zij elkander tegelijkertijd glimlachend aan.

— Voor zoover ik kan nagaan, is het tot dusverre voortreffelijk gelopen, beste Edward, begon Charly.

— Het kon niet beter, beste jongen, antwoordde Raffles, en ik zeg je hartelijk dank voor je voortreffelijke hulp.

— Je hebt er toch geen oogenblik aan getwijfeld, dat ik je niet in den steek zou laten? riep Charly uit.

— Geen seconde, maar de omstandigheden hadden sterker kunnen zijn dan wij. En nu is, geloof ik, het oogenblik voor ophelderingen gekomen. Vertel mij, om te beginnen, eens hoe je in dien boom bent gekomen, en waarom je dat eigenlijk gedaan hebt.

— Ik zal je maar eerst de tweede vraag beantwoorden! Ik deed het omdat ik zeer wel wist, dat ik niet voor- of achteruit kon en omdat ik zeer begreep, dat de heilige Hermandad binnen enkele oogenblikken ter plaatse zou zijn. Bovendien leek mij dat een uitstekende gelegenheid om af te luisteren wat de heeren dienaren van het gezag zouden beraadslagen — je hebt zelf gezien met welke uitstekende resultaten.

— Maar hoe kwam je boven in dien dikke boom?

— Ik heb eenvoudig een aantal zware spijkers in de

zijde van den boom geslagen, die van den weg was afgekeerd!

— En heb je alles gehoord?

— Woord voor woord!

— Dat bracht je dus op het denkbeeld, je voor dokter uit te geven?

— Juist! Ik begreep wel, dat zij spoedig om een dokter zouden telefoneeren, en vermomde mij, zoodra zij uit het gezicht waren en ik uit mijn boom was geklauterd, tot een deftig geneesheer. Tot mijn geluk reed mij toen juist een heereboer met zijn afrijwagen achterop, die mij mee naar Luton nam!

— Maar als men op het politiebureau den geneesheer eens zeer goed van aanzien had gekend?

— Daar hield ik rekening mee, en ik gaf mij dan ook bij mijn komst niet voor den dokter zelf.... maar voor zijn assistent uit!

— Knap verzonnen!

— Het was natuurlijk mogelijk, dat de echte geneesheer al aanwezig was, maar dat had ik dan wel dadelijk aan de verbaasde gezichten van de agenten gezien. En dan zou ik aanstonds rechtsomkeert hebben gemaakt, en je de vijl op goed geluk door het venster hebben toegeworpen! Maar zeg mij nu eens, wat jou er eigenlijk toe bewoog je voor te doen als was je zwaar gewond?

— Dat is vrij eenvoudig, dunkt mij. Op die wijze trachtte ik bij voorbaat hun waakzaamheid in slaap te wieden. Men let niet zoo scherp op een gevangene met een gebroken been!

— De uitkomst heeft bewezen, dat je goed gezien hebt! En nu zijn wij zoo plotseling in den journalistenstand verheven, naar ik hoor? voegde Charly er glimlachend aan toe.

— Ja!

— En mag ik weten met welk doel?

— Wij moeten noodzakelijk den Amerikaanschen bokser gaan interviewen!

— Harry Lewis? riep Charly verbaasd uit.

— Harry Lewis en zijn manager Brown!

— Maar waartoe in 's hemelsnaam?

— Dat zal ik je zeggen! Heb jij wel eens nagedacht over de wijze, waarop wij uit dit kleine stadje moeten weggelopen? vroeg Raffles op ernstigen toon.

— Om je de waarheid te zeggen, antwoordde Charly bedremmeld, ik geloof dat het zeer moeilijk zal zijn!

— En het wordt met de minuut moeilijker! Ga eens na! Luton is een klein stadje met nauwelijks zesduizend inwoners! Nu zijn er wel veel vreemdelingen hier,

die weer naar de plaats hunner inwoning terug moeten, en het meerendeel hunner reist natuurlijk per trein.

— De rest per auto —

— En zeer weinigen te voet. Nu spreekt het vanzelf, dat de politie het eenige spoorwegstation zeer nauwkeurig zal bewaken, en niet zal schromen iederen reiziger aan den lijve te onderzoeken en zijn papieren na te zien. Bedenk, dat het een zeer ernstig misdrijf geldt: „beroving, verzaagd door geweldpleging” heet dat, geloof ik.

— En „in gemeenschap gepleegd”, voegde Charly er lakoniek aan toe.

— Juist! De vier beroofde diamanthandelaars en de chauffeur, benevens de agenten die mij arresteerden, zullen over dat station en de uitgangen van het stadje verdeeld worden, teneinde hun scherpe oogen terdege in te spannen. En hoe goed wij nu ook vermomd zijn — onze pruiken zijn niet onverbreekbaar aan ons hoofd verbonden!

— Neen, helaas! Een flinke ruk, en wij zijn voor de haaien, bij de minste verdenking!

— Voeg daarbij, dat er waarschijnlijk reeds een halfhonderd Londensche politie-agenten hierheen zijn gehaald, dat onze auto verbrand is, dat wij in dit kleine nest niet beschikken over de groote hulpmiddelen, die ons anders steeds ten dienste staan, dat men in het postkantoor zeer scherp zal letten op iedereen die een telegram verzendt, zoodat ik ook Henderson niet te hulp kan roepen!

— Maar dan ziet het er ditmaal heel leelijk voor ons uit! riep Charly verschrikt uit. Wij zitten hier als in een muizenval!

— Het stadje is als het ware door de politie omsingeld!

— Er gaat niemand uit, of hij wordt tot op de huid gevisiteerd!

— En ik moet volstrekt morgen te Londen terug zijn als Lord Aberdeen.

— Dan zijn wij verloren!

— Nog niet!

— Weet jij dan een middel, dat ons kan redden?

— Ja! Kom, laten wij terugkeeren en ons op ons interview voorbereiden. Onder het loopen zal ik je mijn plan medeelen. Ik erken, dat het gewaagd is — maar juist zijn ondenkbaarheid zal ons kunnen redden!

Een half uur later hadden de beide vrienden „Het Witte Paard” weder bereikt.

Onderweg hadden zij ieder een kleine blocnote ge-

kocht, en daarmee en met hun vulpen gewapend stapten zij stoutmoedig de gelagkamer van het hotel binnen.

Het was half twaalf.

De kellner, die Raffles reeds bediend had, kwam snel op hen toe en zeide:

— Uw tafeltje is voor u gereserveerd, heeren!

— Uitstekend! zeide Raffles.

De beide vrienden namen plaats en daarop trok Raffles den kellner ter zijde en fluisterde, terwijl hij hem een sovereign in de hand drukte:

— Waar is Harry Lewis nu?

— Op zijn kamer, mijnheer! Met zijn manager en zijn trainer!

— Zou ik hem nu kunnen interviewen, denkt gij?

De kellner zette een bedenkelijk gezicht en zeide:

— Dat hebben reeds verscheidene heeren van de pers geprobeerd, maar zij zijn allen weggestuurd! Lewis wilde met rust gelaten worden, zeide hij!

— Maar ik ben verslaggever van de „Times”! riep Raffles ongeduldig uit. Dién zendt men toch niet weg!

— Nu, ik wil het voor u nog wel eens gaan vragen, maar —

— Neen, dat behoeft niet! zeide Raffles snel. Wij zullen nu lunchen, en dan brengt gij ons naar zijn kamer. Dan zal ik wel zorgen, dat Lewis niet weigert ons te ontvangen! Weet gij, wanneer hij naar de zaal gaat?

— Om half één komt het bestuur hem per auto afhalen!

— Dank je, dat is voldoende! Breng ons nu spoedig wat te eten!

Raffles en Charly bestelden een en ander en zaten even later, druk fluisterend, boven een bord *porridge*, gevolgd door een flinke lamscotelette. Raffles at matig.

— Ben je zenuwachtig, dat je zoo weinig eet? vroeg Charly lachend.

— Ik wil niet ontkennen, dat ik mij nu niet in mijn gewone doen gevoel, antwoordde Raffles. Je zult wel met me eens zijn, dat de onderneming niet van gevaar ontbloot is — in velerlei opzichten. Maar ik geloof toch niet, dat dit de reden is van mijn matigheid! Ik eet eenvoudig zoo weinig, omdat ik over een paar uren lenig en vlug moet zijn.

De beide vrienden gebruikten met smaak hun maaltijd en daarna wenkte Raffles den kellner.

— Wij zijn gereed, vriendlief, zeide hij zachtjes. Wijs ons nu maar even den weg. Gij hebt mijnheer Lewis toch niet gewaarschuwd?

— Neen, mijnheeren, hij weet van niets.

— Zooveel te beter.

— Vooruit dan maar!

De twee vrienden stonden op, volgden den kellner die de zaal uitging, de gang doorliep en aan het einde daarvan een tamelijk smalle trap besteeg, die naar de logeerkamers op de eerste verdieping voerde.

Op het portaal aangekomen, zeide hij met fluisterende stem:

— Aan het einde van de gang is een kleine uitstaltzaal voor handelsreizigers en daar heeft Lewis zooeven nog duchtig geoefend.

— En waar is zijn kamer nu? vroeg Raffles ongeduldig.

— Daar, mijnheer, de derde deur aan uw linkerhand.

— Mooi zoo, dan zullen wij het wel vinden, zeide Raffles. Ik heb nu je diensten niet meer noodig.

Raffles drukte den kellner nogmaals een groote fooi in de hand en deze verwijderde zich buigend, nadat Raffles hem had toegefluisterd:

— En geen woord over hetgeen er tusschen ons is afgesproken, anders zouden we kwade vrienden worden. Ik zal u nog een goede fooi geven, wanneer gij het strengste stilzwijgen in acht neemt.

Nadat de kellner weder langs de trap verdwenen was, liepen Raffles en Charly op hun teenen de gang in.

De jonge secretaris verklaarde later, dat zijn hart nimmer zoo heftig gebonsd had als bij die gelegenheid.

Voor de derde deur links stonden zij stil.

Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Ongeveer vijf minuten keek hij met groote aandacht naar hetgeen er in het vertrek voorviel en richtte zich toen weder op.

Hij stak twee vingers van zijn rechterhand in de hoogte en Charly knikte als om te zeggen dat hij het begrepen had.

Daarop klopte hij flink hard op de deur.

Een ongeduldige mannenstem riep van binnen:

— Wie is daar?

— Iemand, die u noodzakelijk moet spreken.

— Maar ik heb geen tijd, over een half uur komt de auto mij afhalen!

— Ik beloof u, dat ik u niet lang zal ophouden, en de zaak waarover ik u te spreken heb is van groot gewicht.

— Nu, ik zal u vijf minuten te woord staan, riep de stem op brommenden toon. Maar wie gij ook zijn moogt — als gij dan niet verdwenen zijt, dan zal ik u laten

gevoelen wat het beteekent als men Harry Lewis uit zijn humeur brengt. Ik ben wat zenuwachtig, moet gij weten.

Daarop naderden zware passen de deur, die met een ruk werd opengetrokken.

— Kom binnen, zeide Lewis — want hij was het, die haar geopend had — en zeg mij spoedig wat gij te zeggen hebt, want ik herhaal u nogmaals, dat ik mij in een eenigszins zenuwachtigen toestand bevind.

Raffles en Charly traden binnen en de laatste zag, dat Lewis eigenhandig de deur weder op slot draaide.

— Laat ik beginnen met mij aan u voor te stellen, begon Raffles op hoffelijken toon. Ik ben sportverslaggever van de „Times” en mijnheer oefent dezelfde functie aan de „Daily News” uit.

De oogen van den Amerikaanschen bokser begonnen toornig te fonkelen.

— Wel alleduivels! riep hij woedend uit. Ik had toch last gegeven, dat men mij die satansche journalisten van het lijf zou houden tot de *game* voorbij was. Ik weet niet wat het is, maar ik voel zulk een eigenaardige kriebeling in mijn vuisten. Weet gij wat het zeggen wil, mijnheer, een man lastig te vallen die Harry Lewis heet? En als gij het soms uit mijn mond niet wilt aannemen, dan moet gij het maar eens aan mijn manager hier, Henry Brown, vragen!

— Ik heb inderdaad wel eens hooren verluiden, dat gij van een zeer prikkelbaar humeur zijt, antwoordde Raffles doodbedaard, maar gij zijt Amerikaan en gij moet dus inzien, dat een Engelsch journalist, en nog wel een die aan de „Times” verbonden is, zich door dergelijke bagatellen onmogelijk kan laten weerhouden, om te doen wat hij als zijn plicht beschouwt.

— Noemt gij dat bagatellen, mijnheer! riep de bokser uit, terwijl hij dreigend een paar schreden naar Raffles deed.

Deze week geen stap terug.

Hij wierp een blik op Charly Brand, die naast hem was blijven staan, en bracht spel de hand naar zijn zak, welk gebaar door den jongen secretaris onmiddellijk nagevolgd werd.

— Maar mijn waarde heer Lewis, hernam Raffles toen op kalmen toon, ik verlang niets anders dan u eenige vragen te stellen! Ik zal u werkelijk niet langer ophouden dan volstrekt noodzakelijk is.

— Nu is het genoeg, brulde de Amerikaan, gij verveelt mij, mijnheer, en dat is voor mij reden genoeg om u te verzoeken onmiddellijk dit vertrek te verlaten, anders zou ik genoodzaakt zijn geweld te gebruiken.

Met dreigend opgeheven vuist kwam hij nog eenige schreden nader, maar toen hij vlak voor den indringer stond, haalde deze bliksemsnel een spons uit zijn zak te voorschijn en drukte die op den open mond en de neusgaten van den bokser.

Deze had zelfs geen seconde den tijd om zich te verweren.

Als een blok viel hij achterover op de tafel, die midden in het vertrek stond, temidden van een menigte sportkleedingstukken.

Het sterk bedwelmend middel, waarmede de spons was volgezogen, had zijn werking voortreffelijk gedaan!

De manager had toegekeken, als vertrouwdde hij zijn oogen niet.

Toen hij begreep wat er plaats had, en om hulp wilde roepen, was het reeds veel te laat... met een man als Charly Brand viel niet te spotten, dat zou hij tot zijn schade gewaar worden.

Op zijn beurt had Charly vliegensvlug een opgevouwen doek uit zijn zak gehaald en die op het gelaat van den manager gedrukt, ofschoon deze nog moeite deed den uitgestreken arm van den aanrander af te weren.

Hij zou voorover op den grond gestort zijn, als Charly zelf hem niet in zijn armen had opgevangen.

— En nu voortgemaakt, Charly, hernam Raffles, de tijd dringt. Wij moeten er rekening mede houden, dat aanstonds ook de trainer kan binnentreden. Laten wij beginnen met ons in hun kleederen te steken. Het treft al weer bijzonder, dat ik even groot ben als mijn waarde Harry Lewis, die toch waarlijk wat al te driftig is voor een goed bokser. Wat die Brown betreft, hij is wel wat dikker dan jij, maar dat kunnen we maskeeren als je je eigen kleeren onder zijn goed aanhoudt.

Onder het spreken had hij Lewis reeds van zijn bovengoed ontdaan!

Daarop trok hij zijn eigen kleederen uit en stak zich in het pak van den bokser.

— Het zit mij, alsof het voor mij gemaakt was, riep hij verheugd uit. Wij schijnen beiden hetzelfde figuur te hebben! De Voorzienigheid is blijkbaar met ons!

Charly had op zijn beurt den manager van zijn bovenkleeren ontdaan en die over zijn eigen kleeren aangetrokken.

— De jas zit nog een beetje ruim, mompelde hij, maar wacht, ik zal er dat vest nog onder aantrekken... Ziezoo, nu gaat het beter!

— En nu spoedig ons gelaat veranderd! beval Raffles. Ik zal mij van mijn pruik ontdoen — Lewis en ik zijn beiden zwart van natuur. Je ziet, dat Brown

sterk aan het vergrijzen is. Wij hebben een grijze pruik medegenomen, ofschoon het haar daarvan op andere wijze gekamd is, maar dat kun je nog wel spoedig veranderen.

Terwijl Charly hiermede bezig was, doorzocht Raffles snel de geheele kamer.

De jonge man hoorde hem van tijd tot tijd een tevreden gebrom uiten.

— Lewis scheen juist bezig te zijn om een en ander in te pakken, mompelde hij. Daar ligt zijn bokstricot en daar zijn de handschoenen.

Hij nam ze op en woog ze op de hand.

— Anderhalf ons, mompelde hij. Het zal er hard toegaan!

— Maar waar blijven wij nu met deze twee heeren, zeide Charly, terwijl hij de pruik opzette en daarbij het gelaat van den manager als model nam.

— Dat heeft niets te beteekenen, antwoordde Raffles. Ik heb daar al een zeer ruime kast gevonden, waar zij uitstekend zullen opgeborgen zijn.

— Een ledige kast?

— Geheel ledig!

— Maar daarin zullen zij stikken!

— Als je dat denkt, ken je de uitwerking niet van het bedwelmend middelje, waarvan ik zelf de uitvinder ben. Leg je oor maar eens op de borst van den bokser.

Charly gehoorzaamde.

Na eenige oogenblikken riep hij verschrikt uit:

— Zijn hart staat stil!

— Dat doet het inderdaad, hernam Raffles kalm. Onze vriend is niet meer of minder dan schijndood.

— Maar zij verkeerén toch niet in gevaar?! riep Charly ongerust.

— Niet in het minst.

— Maar worden zij uit zichzelf weder wakker?

— Ongetwijfeld.

— Wanneer?

— Niet voor hedenavond om een uur of vijf. Eerder later dan vroeger.

— Uit zichzelf?

— Ja zeker, en ik zeg je nogmaals, dat ik er voor durf instaan, dat zij beiden niet het minste gevaar loopen, en als zij wakker worden in die kast, dan zal het voor een sterken kerel als Lewis een kleinigheid zijn om het paneel van die zwakke kastdeur in te trappen.

Terwijl hij sprak had ook Raffles zijn gelaat onderhanden genomen en na tien minuten gelek hij op den

bewusteloozen bokser als de eene druppel water op den andere.

Tot zijn geluk had Moeder Natuur reeds een handje aan deze gelijkenis geholpen.

Lewis had dezelfde flauw gebogen prachtigen neus, hetzelfde hooge voorhoofd en hetzelfde glanzend zwarte haar als de Groote Onbekende, welke beide eerste kenmerken voor een bokser vrij zeldzaam zijn.

Wat Charly betreft, deze had iets meer moeite, daar Henry Brown een man van een jaar of vijftig was, en hij dus zijn gelaat met de grootste zorgvuldigheid moest schminken.

Maar toen hij opstond van den kaspiegel, waarvoor hij had plaatsgenomen, uitte Raffles een kreet van bewondering.

— Uitstekend! riep hij uit.

— Gelijk ik dus goed op Henry Brown?

— Meer dan zijn tweelingbroeder het kon doen, en nu spoedig met hen naar de kast!

Hij zelf nam den bokser bij de oksels en trok hem niet zonder eenige moeite naar de kast, die gelukkig zeer groot bleek te zijn en desnoods een dozijn personen had kunnen bevatten.

Charly sjarde den manager naar deze bergplaats, waarna Raffles de deur sloot en den sleutel in zijn zak stak, maar niet dan nadat hij zijn eigen kleederen eveneens in de kast had geworpen.

— Kan dat geen kwaad? vroeg Charly.

— Hoegenaamd niet! Ik heb alles, wat onze identiteit zou kunnen verraden, vernietigd. En nu zou ik je willen verzoeken om goed de rol van den manager te willen spelen. Het is waar, dat hier niemand ons kent, maar vergeet niet, dat wij met dien duivelschen trainer te maken hebben, en die kent Lewis natuurlijk reeds geruimen tijd.

— Wij zullen goed op zijn gezicht letten, en als de man ook maar het geringste bewijs van wantrouwen geeft, dan moet hij in 's hemelsnaam tijdig uit den weg worden geruimd. Laten wij hopen, dat het niet noodig is, want dan zouden wij moeten zoeken naar een reden om zijn wegblijven te verontschuldigen.

— Maar nu is er nog één ding, dat mijn verstand een weinig te boven gaat, zeide Charly.

— Laat eens hooren, hernam Raffles glimlachend.

— Hoe jij het durft bestaan om je te meten met iemand als Jimmy Welsh, die toch reeds verscheidene kopstukken van den ring heeft verslagen. Ik weet, dat je zelf een voortreffelijk bokser bent, maar toch.... je hebt je in den laatsten tijd immers zoo weinig geoefend?

— Daarin vergis je je! Het toeval heeft gewild, dat ik, toen ik eenige dagen geleden te Parijs was, gedurende den tijd van mijn verblijf aldaar herhaaldelijk met niemand minder dan Charpentier heb gebokst. En tegelijkertijd heb ik in het lokaal, waar hij steeds oefent, eenige partijen in ernst gebokst met Randall, die daar toevallig vertoefde. En ik reken het mij tot een eer, dat ik dien bekwamen bokser de baas ben gebleven.

— Is het toch waar? riep Charly verheugd uit. Dan staan je kansen niet eens zoo kwaad, want ik meen mij te herinneren, dat het nog geen maanden geleden is dat Randall Jimmy Welsh op punten geklopt heeft!

— Dat is ook zoo, maar daarop moeten wij nu maar niet al te veel vertrouwen. Een match op punten is heel wat anders dan een wedstrijd van een vast aantal ronden met den knocked out als einddoel. Maar goed, ik wil mij zelf niet minder voordoen dan ik ben... ik gevoel mij werkelijk in uitstekende conditie en wel in staat om het tegen Welsh op te nemen.

Raffles wierp een blik op zijn horloge en riep uit:

— Nog tien minuten en dan moet de auto voor zijn.

Op dat oogenblik klonken er voetstappen op de trap.

— Dat zal de trainer wel zijn, fluisterde Raffles. Denk je er om, dat je de stem van Brown goed nabootst? En spreek liefst maar zoo weinig mogelijk. Het zou zelfs goed zijn als je je maar zoo weinig mogelijk liet zien. Ik zal je wel wat afsnauwen, zoodat je ongeduldig de kamer uitloopt.

Er werd nu aan den knop van de deur gedraaid.

— Dat is waar ook, mompelde Raffles, de deur is op slot.

Hij riep met een stem, die volstrekt niet te onderscheiden was van die van den Amerikaanschen bokser:

— Ik kom dadelijk. De deur is op slot. Haast je zoo niet.

Hij trad op de deur toe en opende deze.

— Waarom heb je de deur op slot gedaan, Lewis? vroeg de trainer verbaasd.

— Eenvoudig omdat ik met rust gelaten wilde worden en omdat zoo'n zwartrok uit het hotel een paar journalisten op mijn dak wilde sturen. Ik heb de deur voor hun neus dichtgekwakt en ze toen afgesloten.

— Groot gelijk! riep de trainer uit. Dat is niets voor jou, Lewis! Je bent van een ongeduldige natuur en als zoo'n vent met zijn vulpen je wat kriebelig maakt, dan zou je dat tusschen de touwen maar benadeelen.

— Waar blijft nu die auto! riep Raffles ongeduldig uit.

— Die zal wel aanstonds komen. Ga eens naar het raam toe en kijk eens naar buiten, dan zul je wat zien.

Raffles trad met dreunende stappen op het venster en sloeg het gordijn terzijde.

Een verbaasde kreet ontsnapte hem.

Beneden op de straat stond een duizendkoppige menigte dicht opeengepakt.

Slechts met groote moeite kon een half dozijn agenten een geul vrij houden, waardoor aanstonds de auto zou moeten wegrijden.

— Wat zeg je van die geestdrift? riep de trainer verheugd uit.

— Als al die menschen nou maar binnenkwamen en betaalden, meende de oude Brown knorrig te moeten opmerken.

— Dat is weer net iets voor Henry Brown, merkte de trainer lachend op. Die denkt allereerst aan de duiten, maar Harry denkt het eerst aan de eer. Is het niet zoo, Harry?

— Natuurlijk, die gaat boven alles! riep Raffles uit.

Hij wierp opnieuw een blik naar buiten en riep plotseling:

— Daar komt de auto aan!

Inderdaad kwam een groote auto, waarin behalve de chauffeur vier heeren waren gezeten, in volle vaart de straat inrijden, om met een ruk vlak voor het hotel stil te houden.

— Laten we dan maar dadelijk naar beneden gaan, merkte Charly op. Al dat getreuzel maakt Lewis maar zenuwachtig.

— Ik verlang niets liever, zeide Raffles. Neem jij alles mee, zoo wendde hij zich tot den trainer. Daar zijn de handschoenen en mijn goed! Ik wil mijn handen vrij hebben, denk er om.

— Ja, ik weet wel dat je niet graag iets draagt, zeide de trainer lachend.

Hij nam de drie paar handschoenen op, die op de tafel gelegen hadden, benevens een rol linnen band, een paar zeer korte broekjes van sterk linnen en eenige andere noodzakelijke artikelen, die hij tezamen in een groote leeren tasch pakte.

Daarop gingen de drie mannen de kamer uit, de trap af en begaven zich door de gang, waar verscheidene journalisten met de vulpen in de hand op hun toe wilden dringen, naar de gereedstaande auto.

Voor de deur werden zij door het bestuur van de plaatselijke Boksvereeniging begroet.

Een luid gejuich steeg uit de menigte op, en daarin was gemakkelijk het moorddadig gehuil te onderschei-

den, hetwelk de sportieve Amerikanen bij dergelijke gelegenheden aan hun keel weten te ontwringen.

Meer dan een dozijn fototoestellen werden op Raffles en zijn metgezellen gericht.

— Leve Harry Lewis! werd er gebruld.

En dadelijk klonk het aan het andere einde van de straat, zoo mogelijk nog harder:

— Leve Jimmy Welsh!

Raffles dankte met eenige korte woorden op de toespraak, die de voorzitter van het bestuur had gehouden en stapte toen, gevolgd door den gewaanden manager en zijn trainer, in de auto, die dadelijk wegreed, vergezeld door het oorverdoovend gejuich van de aanwezige Amerikanen.

Binnen tien minuten was het lokaal bereikt, waar de bokswedstrijd zou plaats hebben.

Het was half één.

Ofschoon er reeds verscheidene groote borden met het opschrift „uitverkocht” naast den ingang van de zaal hingen, verdrong zich nog een groote menigte voor het gebouw, die eveneens in luid gejuich uitbarstte, toen de auto met den Amerikaanschen bokser kwam aanrijden.

De wagen sloeg een zijstraat in en hield stil voor een zijdeur, waardoor Raffles en zijn metgezellen bijna onopgemerkt het groote gebouw konden binnentreden.

— Mijnheer Lewis, zeide de voorzitter van het bestuur van den bokswedstrijd tot hem, toen zij allen waren binnengetreden, gij zult hier boksen op dezelfde plek waar Sig Stegg en niemand minder dan de beroemde Fransche bokser Charpentier elkander de vorige maand ontmoet hebben.

— Dat zal een groote eer voor mij zijn, mijnheer, merkte Raffles op. En nu wilt gij mij zeker wel veroorloven, dat ik mij op mijn kamer terugtrek, want ik zal zeker verliezen als men het mij te druk maakt.

— Dan zult gij ons veroorloven, dat wij u tot aan de deur van uw kamer brengen? zeide de voorzitter.

Het kleine gezelschap sloeg een vrij breede gang in, aan welks einde zich de groote oefenzaal van het turngebouw bevond.

Daarnaast stond een deur open van een vrij klein vertrek, dat voor den Amerikaanschen bokser en zijn helpers bestemd was.

Er stond niets dan een kleine houten tafel, een paar stoelen en een lage houten sofa, uit ruwe planken getimmerd, en met een stuk zeildoek overtrokken.

— Kan ik van hieruit de zaal zien, zonder dat men

mij opmerkt? vroeg Raffles, toen het bestuur zich wilde verwijderen.

— Niets is gemakkelijker, antwoordde de voorzitter. Gij behoeft slechts die smalle ijzeren trap op te gaan, tot gij op een klein portaal komt, daar bevindt zich een klein venster, waardoor gij van bovenaf in de turnzaal kunt zien.

— Ik dank u, mijnheer, antwoordde Raffles kortaf.

Hij wenkte Charly om met hem mede te gaan en beiden verlieten het vertrek.

— Blijf niet te lang weg, Harry! riep de trainer hem achterna. Ik moet je nog masseeren!

— Is dat wel noodig? vroeg Raffles, eenigszins ongerust.

— Natuurlijk is dat noodig! riep de trainer verbaasd. Wilde je in den ring gaan zonder gemasseerd te zijn?

— Nu, dan kom ik spoedig terug.

Raffles en Charly klommen de ijzeren trap op.

Inderdaad vonden zij op het smalle portaal spoedig een klein venstertje, dat in de kap van het groote turngebouw was aangebracht.

Zij wierpen er een blik door.

Beneden hen lag de geweldige turnzaal, met haar geheel glazen dak, en tot aan de laatste plaats gevuld met een luidruchtig publiek, bijna uitsluitend uit mannen bestaande.

Waar de zon al te fel door de glazen kap naar binnen scheen, had men groote grijze gordijnen voor de ruiten getrokken.

In het midden van de zaal, die ongeveer drieduizend personen kon bevatten, verhief zich ongeveer een meter boven den grond de houten stellage, waarop aanstonds de boksers tegen elkaar zouden staan.

Twee dikke koorden, het een boven het ander, het bovenste op honderdvijftig centimeter van den grond, vormden het vierkant, waarvan elke zijde iets meer dan vijf meter innam.

In twee der hoeken, schuin tegenover elkaar gelegen, stond een gewone matten stoel.

Naast dien stoel, maar buiten de touwen, was een groote emmer met water en daarnaast weder een blikken handenwaschkom, gevuld met azijn, geplaatst.

Twee dikke handdoeken hingen ter weerszijden van den stoel over het polsdikke koord.

Op eenigen afstand van deze verhooging, op een zeer sterken driehoet geplaatst, waren twee cinematografen opgesteld, en de operateurs hadden reeds achter hun toestel postgevat, staande op dubbele ladders.

Nog verder weg bevond zich op een klein podium een muziekkapel, die met luchtige wijsjes het publiek den tijd verdreef.

— Weet je wel, dat het eigenlijk jammer is, zeide Raffles, nadat hij eenige oogenblikken zwijgend dit schouwspel had gadegeslagen, dat je niet werkelijk Henry Brown bent?

— Hoe zoo?

— Wel, omdat je dan vandaag zoowat duizend pond sterling zou verdienen. Ik denk, dat die opera-teurs met hun opneemtoestel ook een aardig sommetje zullen moeten betalen voor het recht een opname te mogen maken van den bokswedstrijd. Maar daar valt mij iets in, viel hij zichzelf in de rede — je zult mij een genoeg doen, als je eens gauw ergens een programma gaat opschommelen, zoodat ik weet hoeveel ronden er gebokst moeten worden en wat de voorwaarden zijn! Stel je eens voor, dat ik me verspreek. Ik wacht je in de kamer beneden!

Charly snelde weg en ook Raffles daalde de trap weer af en begaf zich naar de kleine kamer, waar de trainer hem al met ongeduld wachtte.

De man had zijn jas uitgetrokken en zijn hemdsmouwen opgeslagen.

Zijn handen staken in een paar ruwlederen handschoenen.

— Kleedt je gauw uit, Lewis, beval hij, want er is niet veel tijd meer. Ik moet zeggen, dat je vandaag de zaak wel wat erg licht schijnt op te vatten.

Brommend ontdeed de gewaande bokser zich van zijn kleeding en strekte zich op de houten bank uit.

HOOFDSTUK VI.

De wedstrijd.

De trainer trad op Raffles toe en begon in alle richtingen de spieren van den man op de brits te kneden en te wrijven.

Van tijd tot tijd hield hij op en scheen dan verbaasd in zichzelf eenige woorden te mompelen.

— Wat is er toch! riep Raffles eindelijk ongeduldig uit. Waarom brom je zoo in jezelf?

— Wel, het komt mij voor, dat je schouders vandaag veel breder zijn dan gisteren. Zou dat aan mij liggen?

— Dat zal wel! antwoordde Raffles op schamperen toon. Je hebt misschien vanmiddag ook je wandeling tot de drankhuizen uitgestrekt.

— Ben je gek, Harry! riep de trainer verontwaardigd uit. Ik beken, dat ik op z'n tijd een borrel lust, maar op een wedstrijddag ben ik altijd zoo nuchter als een kalf, dat weet je toch trouwens ook wel.

En weer begon hij met nieuwen moed Raffles' lichaam, zijn beenen en armen te masseeren.

Na een kwartier hield hij vermoeid stil.

— Hoe voel je je nu? vroeg hij, terwijl hij vol bewondering den klassieken bouw van den gewaanden bokser beschouwde, ofschoon zich telkens weder een onmerkbaar trek van verbazing op zijn gelaat ver-toonde.

— Ik gevoel mij zoo frisch als een hoen, antwoordde Raffles, terwijl hij zich welbehagelijk uitstrekte.

— Wil je nog een douche?

— Geen kwestie van! Het zou mij te stram maken. Maar geef mij het touw, ik wil nog wat springen.

De trainer overhandigde hem een gewoon spring-touw en Raffles begon eenige minuten achtereen onvermoeid touwtje te springen.

Daarop sloeg hij nog eenige minuten naar den zwaren lederen bal, die met een sterke spiraalveer aan den vloer bevestigd was, en verklaarde zich toen voldaan.

Terwijl hij de korte linnen broek aantrok, kwam Charly binnen met een programma in de hand.

— Ik zal een programma voor je afzonderen, Lewis, bromde hij, dat kun je bij je souvenirs leggen.

— Geef eens hier, zeide Raffles, terwijl hij Charly het papier uit de handen trok.

Hij bestudeerde het programma aandachtig en wist spoedig waaraan hij zich te houden had:

De match zou twintig ronden duren, ieder van twee minuten, met een minuut daartusschen. Tenzij een der tegenstanders reeds eerder buiten gevecht zou zijn gesteld.

Voor het overige waren de voorwaarden, zooals die steeds gelden op dergelijke wedstrijden.

Terwijl Raffles aandachtig het programma las, had de trainer zijn armen en bovenlijf ingesmeerd met een soort geurige olie.

— Ik geloof, dat je nog nooit zoo in conditie bent geweest als vandaag, Lewis, zeide hij, toen hij daarmee gereed was. Het is of je lichaam geheel en al veranderd is sedert een paar dagen.

— Dat komt misschien van de zeereis, hernam Raffles onverschillig.

— En ga nu op dien stoel zitten, dan doen wij je de handschoenen aan, hernam de trainer. Help ook

eens een handje, Brown! zoo wendde hij zich tot den manager. Het is aanstonds één uur.

Raffles nam op een van de stoelen plaats.

De trainer ontwikkelde een van de linnen strooken en begon met de grootste zorgvuldigheid de hand en de pols van zijn *poulain* zoo stijf mogelijk te omwikkelken.

Opnieuw hield hij eenige malen verbaasd op.

— Je polsen lijken ook al zwaarder geworden te zijn, merkte hij op. Ik heb nog nooit zoiets bijgewoond.

— Praat niet zooveel en maak voort, zeide Raffles op ruwen toon.

Zwijgend zette de trainer, geholpen door Charly, zijn werk voort.

Toen de handen van den bokser behoorlijk met linnen omwikkeld waren, nam de trainer twee paar handschoenen op en klopte Raffles bemoedigend op den schouder.

— Vooruit maar, jongenlief, het is precies één uur op mijn horloge. Kom, Brown, het is tijd!

De drie mannen verlieten het vertrek.

Buiten de deur wachtte reeds het bestuur van de Boksvereniging, dat Raffles naar den ring zou begeleidken.

In optocht trokken zij door de gang.

De voorzitter van de vereniging opende een deur en plotseling stonden Raffles en Charly midden in de helverlichte turnzaal.

Even wankelde Raffles en moest hij de oogen sluiten om zich goed in zijn zonderlingen toestand in te denken, maar toen had hij ook al zijn tegenwoordigheid van geest herkegen.

Met vasten tred liep hij door de smalle gang, die tusschen de schuinoplopende zitplaatsen was vrijgehouden.

De aanwezige Amerikanen hieven een waar Indianengehuil aan, en de Engelschen lieten zich evenmin onbetuigd.

Raffles knikte vriendelijk naar alle kanten en had spoedig het platform bereikt.

Hij dook vlug als een aal onder de touwen door en stond het volgende oogenblik in het felle licht, dat door den glazen koepel naar binnen stroomde, terwijl duizenden oogen op zijn krachtige gestalte gericht waren.

Hij behoefde niet lang te wachten, of van de tegenovergestelde zijde naderde zijn tegenstander.

Terwijl hij door de smalle gang liep, nam Raffles hem met een onderzoekenden blik aandachtig op.

Welsh was bijna een half hoofd grooter dan hijzelf.

Hij had een zeer breede borst en zijn lange armen waren in zijn voordeel.

Maar een snellen blik op de beenen van zijn tegenstander, deed Raffles zien dat hier het zwakke punt van Jimmy Welsh lag!

Hij liep met eenigszins doorgezakte knieën en zette de voeten ongelijk neer, nu eens sterk buitenwaarts gekeerd, dan weder met de teenen recht vooruit wijzend.

Ook bij zijn binnentreden verhief zich een geweldig gejuich.

De beide cinematografen draaiden om het hardst.

De muziek speelde het „God save the King”

Een oogenblik later stond ook Jimmy Welsh binnen de touwen.

En plotseling trad er een wonderlijke stilte in.

De scheidsrechter was op het podium geklommen met een papier in de hand.

Eerst stelde hij de beide bokkers aan het publiek voor, noemde daarbij hun naam en voornamen en hun gewicht.

Daarop las hij met luider stem de voorwaarden van den wedstrijd voor, die iedere Engelschman reeds op zijn zesde jaar uit het hoofd kent.

Vervolgens sloeg hij eenige harde slagen op een gong, die achter hem buiten de touwen hing en de trainers van beide bokkers, benevens de managers, traden op het podium, om hun mannen de handschoenen aan te doen, nadat deze nogmaals zorgvuldig gewogen waren.

Weder een doffe gongslag en allen, behalve de twee bokkers en de scheidsrechter, verlieten het strijdperk.

Deze laatste keek op zijn chronometer.

— Zijt gij gereed, heeren? vroeg hij.

— Yes! klonk het bijna gelijktijdig.

De scheidsrechter bracht zijn fluitje aan de lippen.

Tegelijkertijd schreden de beide bokkers tot aan het midden van het strijdperk.

Raffles voelde zich zoo krachtig en lenig als in langen tijd het geval niet was geweest, maar toch gevoelde hij een zonderling gevoel van gedruktheid, toen hij tegenover dezen geduchten tegenstander, een der beste bokkers van Engeland, kwam te staan.

De strijd nam een aanvang.

Hij had nog nauwelijks dertig seconden geduurd, of Raffles had reeds een paar gevoelige slagen op de borst, even boven de maagstreek ontvangen, die hem bijna van zijn adem beroofden.

Maar in die dertig seconden had hij zijn tegenstan-

der eenmaal licht aan de kin weten te raken, en eenmaal vlak boven het oog getroffen.

De rest van deze eerste ronde verliep in een onderzoek van elkanders krachten.

Toen het fluitje van den scheidsrechter weer floot, gevoelde Raffles zich nog even frisch alsof hij zooeven begonnen was.

Het gelaat van zijn tegenstander was met kleine zweetdruppeltjes bedekt.

Beiden begaven zich langzaam naar den stoel in den hoek van het strijdperk en dadelijk stonden hun helpers naast hen om hen koelte toe te wuiven.

— Gaat het? vroeg Charly op fluisterenden toon aan Raffles, zoodra hij dit ongestraft kon doen.

— Het moet gaan, antwoordde deze op even zachten toon. Bedenk, dat ik voor onze vrijheid vecht.

De minuut was verlopen.

Weer klonk het fluitje van den scheidsrechter.

Weer stonden de beide tegenstanders tegenover elkaar.

De ronde had nauwelijks tien seconden geduurd, toen Welsh een schijnbeweging maakte en Raffles met de linkerhand een *kidney hit* toebreacht, die hem tegen den grond deed smakken.

Opgewonden wilde Welsh op hem toetreden en hem nog een slag toebrengen, maar gelukkig voor Raffles was de scheidsrechter Welsh voor.

Hij haalde zijn chronometer voor den dag, knielde naast Raffles, die op de planken lag uitgestrekt, neer en telde met luider stem de seconden.

Bij de vierde seconde lag Raffles reeds weder op handen en knieën, bij de zesde had hij zich op de knieën opgericht en nog vóór de tien seconden verstreken waren stond hij weder op beide voeten, moeilijk ademhalend, maar voorloopig gered.

Met een doodsbleek gezicht had Charly toegekeken.

Hij wist, dat zijn meester de match onherroepelijk verloren zou hebben, indien hij binnen tien seconden niet zou zijn opgestaan.

Zoodra Raffles weder op de been was, vloog Welsh op hem toe en wilde hem opnieuw een hevigen slag in de nierstreek toebrengen, maar nu was zijn tegenstander beter op zijn hoede.

Hij ontweek den slag door zich bliksemsnel opzijde te wenden en vóór Welsh zich had kunnen herstellen had Raffles hem zulk een geweldigen slag tegen de kaak gegeven, dat hij tegen de touwen aanvloog.

Maar Raffles had te veel van de bokskunst van zijn tegenstander gelezen, om niet te weten dat een enkele

kaakslag voor dezen bokser, met zijn ijzeren spieren, niet voldoende was.

Juist kwam Welsh weder naar het midden van het strijdperk, toen de scheidsrechter weder tijd floot.

Opnieuw speelde zich hetzelfde tafereel van zooeven in de hoeken van het strijdperk af.

Deze minuut kwam Raffles uitstekend te stade, want de slag, die hem tegen den grond gesmeten had, deed zich nog eenigszins gelden.

De trainer, die zeer opgewonden was, ofschoon hij dit zooveel mogelijk trachtte te onderdrukken, sprak hem eenige bemoedigende woorden in.

Dadelijk daarop werd de strijd hervat.

De opwinding onder het publiek nam ieder oogenblik toe.

De derde ronde was beslist in het voordeel van Jimmy Welsh.

Voor het eerst vloeide er bloed.

Raffles kreeg na de eerste minuut een hevigen slag juist boven op den mond, zoodat het bloed hem uit de lippen stroomde.

Een tweede vuistslag, die hem een halve minuut later werd toegebracht, haalde zijn rechterwenkbrauw open.

Een doodsche stilzwijgen heerschte er onder het publiek, toen de beide mannen naar hun stoelen terugkeerden.

Onder de Amerikanen ging een dof gemompel op.

En toch hadden de kenners onder hen dadelijk gezien, dat Raffles, ondanks deze twee hevige slagen, nog even stevig op de beenen stond als toen hij begon, terwijl Welsh zich blijkbaar dadelijk veel te veel had gegeven, in de hoop zijn tegenstander reeds in de eerste ronden buiten gevecht te stellen — een methode, die Welsh reeds herhaaldelijk met goed gevolg had toegepast.

De spanning had haar toppunt bereikt, toen de twee bokkers voor de vierde ronde in het strijdperk traden.

Charly had Raffles zoo goed hij kon verzorgd.

Hij had het gewonde oog van zijn meester met azijn gebet; zijn lippen, die dik gezwollen waren, met koud water afgewaschen, terwijl de trainer zijn man moed insprak en hem tegelijkertijd nog eens duchtig wreef.

Raffles bepaalde zich er ditmaal toe, zijn tegenstander zooveel mogelijk af te matten.

Hij kon Welsh eenmaal stevig in den nek raken, zoodat de reus even duizelde, terwijl hij zelf geen enkel oogenblik in gevaar verkeerde.

De Amerikanen in de zaal haalden verlicht adem,

toen hun favoriet na de twee minuten kalm naar zijn stoel liep.

Raffles' scherp oog had zeer goed gezien, dat Welsh eenigszins vermoeid begon te raken en dat diens trainer hem dringend toesprak.

Hij nam zich voor, de volgende ronde zijn tegenstander stevig aan te pakken.

De minuut was verstreken.

De vijfde ronde nam een aanvang.

Langzaam traden de twee mannen op elkander toe.

De eerste slag was in het voordeel van den Engelschman.

Raffles wankelde, en reeds wilde Welsh hem den genadeslag toebrengen, toen zijn tegenstander bliksemsnel een pas terug week, den tweeden slag pareerde en den Engelschman met de linkerhand juist onder de kin raakte, terzijde van de kaak.

Welsh draaide als een tol in het rond, greep met de handen in de lucht, als zocht hij daar steun, en smakte op den grond.

De scheidsrechter knielde naast hem neer en begon te tellen.

Maar hij had nog geen volle tien seconden geteld of de tijdopnemer blies op zijn fluitje.

Een gebrul van teleurstelling ging onder de aanwezige Amerikanen op.

Nog één seconde en hun man zou hebben gewonnen!

Welsh werd overeind geholpen en naar zijn stoel geleid.

Dadelijk ontstond er een groote beweging in zijn hoek.

Helpers liepen af en aan. De trainer schreeuwde en gesticuleerde, de manager scheen den bokser te bezweren zijn uiterste krachten in te spannen.

Onder het publiek was een dof gemompel opgegaan.

De wedders riepen en joelden door elkaar.

Men begreep blijkbaar niet, waaraan men toe was.

De minuut was om.....

De zesde... en laatste ronde begon.

Nauwelijks had de *umpire* gefloten of Welsh liep snel op. Raffles toe, maakte een schijnbeweging en raakte met de rechterhand zijn tegenstander midden in het gelaat!

Een straal bloed spoot uit den neus van den getroffenene.....

Een zijner oogen was geheel dichtgeslagen.....

Charly kon een kreet van spijt en woede nauwelijks bedwingen.

De Amerikanen waren opgestaan en brulden om het hardst.

Zij achtten hun man verloren.....

Reeds bracht Welsh zijn vreeselijke vuist snel naar achteren voor een nieuwen uitval.

Maar Raffles had hem niet uit het oog verloren.....

Ofschoon bijna verblind door het bloed, dat over zijn gelaat stroomde, ontweek hij vliegensvlug den stoot, dook met ongelooflijke behendigheid onder den arm van zijn tegenstander door.... bukte als een tijger die zijn sprong gaat doen..... bracht Welsh door een *link-hand* in verwarring..... en voor deze zich had kunnen herstellen, deed een vreeselijke vuistslag, die hem op de goede plaats, midden op de punt van de kin raakte, hem als een zoutzak neerploffen!

De scheidsrechter telde de seconden.....

—acht, negen..... tien!

Nog altijd lag Welsh onbewegelijk, maar met hevig zwoegende borst, op den vloer.....

Enkele seconden was het zóó stil, dat men de straatgeluiden duidelijk kon hooren.

Toen barstte er zulk een geweldig gejuich los, dat de ramen er van trilden.

Het publiek stormde naar de estrade.

Raffles werd er afgesleurd en op de schouders van twee reusachtige Amerikanen getild.

Charly werd door twee andere Amerikanen op de zelfde wijze behandeld.

— Maar hij mag ons niet zoo verlaten! schreeuwde een lid van het bestuur! Wij moeten op den goeden afloop klinken! Draag hem naar de koffiekamer!

Aldus geschiedde.

Onder luid gejuich werden de twee mannen naar de kleine zaal gedragen.

— Ga jij afrekenen, Brown! riep Raffles tot Charly. En zoodra je klaar bent.... naar het station! Ik moet dadelijk naar Londen terug!

Charly verdween en maakte met den ondernemer de kas op, terwijl Raffles moest antwoorden op een aantal toespraken, een taak waarvar hij zich voortreffelijk kweet.

Spoedig keerde Charly met een zware tasch terug en wierp zijn meester een veelbeteekenenden blik toe.

Tien minuten later werden zij in triomf, omgeven door een als dol juichende menigte, en terwijl de politie, die hen eenige uren geleden gevangen had willen nemen, ruim baan voor hen maakte, per auto naar het station gebracht.

En zelfs al had de politie eenig wantrouwen gekoos-

terd.... het totaal in verbanden gewikkelde gelaat van Raffles was geheel en al onherkenbaar!

Hij en Charly werden, alsof zij vorsten van den bloede waren, uitgeleid en naar een coupé eerste klasse gebracht.

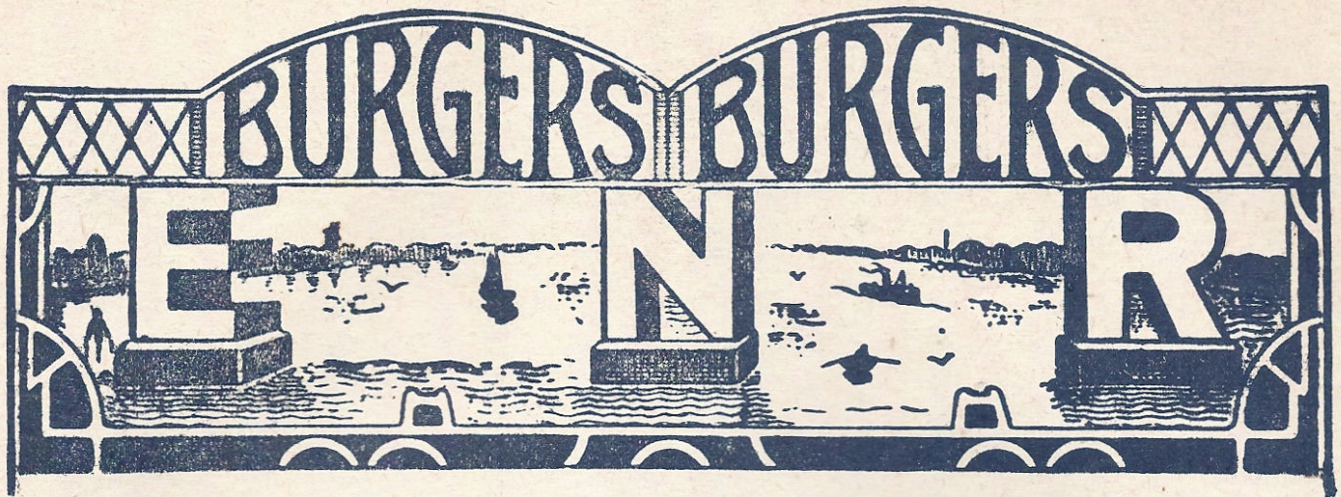
Tot de trein vertrok bleef de menigte op het station. Toen float de locomotief oorverdoovend.... en de trein zette zich in beweging.....

Een vol uur later waren Raffles en Charly veilig en wel in de hoofdstad des lands aangekomen.....

De volgende aflevering (No. 151) bevat:

„De Avonturierster”

Probeer het onmogelijke niet

Beter rijwiel kan niet gevonden
worden dan

Burgers
E. N. R.
